

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2002/C 84/01	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. januar 2002 i sag C-101/99, The Queen mod Intervention Board for Agricultural Produce, ex parte: British Sugar plc (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) »Landbrug — fælles markedsordning — sukker — en mængde sukker fra et bestemt høstår udpeges som »C-sukker« — afgift på sukker, der afsættes på det interne marked — opkrævning ved udførsel i henhold til en eksportlicens — eksportrestitutioner»)	1
2002/C 84/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 30. januar 2002 i sag C-107/99, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Strukturfonde — finansiering af EF-initiativer — ændring af den vejledende fordeling«)	2
2002/C 84/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-118/99, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Regnskabsafslutning — EUGFL — regnskabsåret 1995 — markafgrøder«)	2
2002/C 84/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. november 2001 i sag C-146/99, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — tomater — minimumspris til producenter«)	3

Pris: 18,00 EUR

(Fortsættes på omslagets anden side)

2002/C 84/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-164/99, Portugaia Construções L ^{da} (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Tauberbischofsheim) (»Fri udveksling af tjenesteydelser — virksomheder inden for byggesektoren — direktiv 96/71/EF — udstationering af arbejdstagere — mindsteløn«) 3	3
2002/C 84/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 29. november 2001 i sag C-202/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 78/687/EØF — opretholdelse af en anden uddannelsesordning for adgang til virksomheden som tandlæge — opretholdelse af muligheden for læger, der er omhandlet i artikel 19 i direktiv 78/686/EØF, for både at være optaget i læge- og i tandlægeregisteret«) 4	4
2002/C 84/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 29. november 2001 i sag C-221/99, Giuseppe Conte mod Stefania Rossi (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova) (»Arkitektthonorarer — summarisk procedure ved udstedelse af betalingspålæg — udtalelse fra en faglig organisation — EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF)«) 4	4
2002/C 84/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. januar 2002 i sag C-248/99 P, Den Franske Republik mod Monsanto Company (»Appel — forordning (EØF) nr. 2377/90 — ansøgning om opførelse af rekombineret bovin somatotropin (BST) på listen over stoffer, for hvilke der ikke gælder maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer — forbud mod markedsføring af dette stof — afslag på ansøgning om opførelse«) 5	5
2002/C 84/09	Domstolens Dom af 5. februar 2002 i sag C-255/99, Anna Humer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — begrebet familieydelse — forskudsvis udbetaling af børnebidrag — krav om, at det mindreårige barn skal være bosat på medlemsstatens område — eksport af ydelser til udlandet«) 5	5
2002/C 84/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-269/99, Carl Kühne GmbH & Co. KG, Rich. Hengstenberg GmbH & Co., Ernst Nowka GmbH & Co. KG mod Jütro Konservenfabrik GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Hamburg) (»Landbrugsprodukter og levnedsmidler — geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser — forenklet registreringsprocedure — beskyttelse af betegnelsen »Spreewälder Gurken««) 6	6
2002/C 84/11	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. november 2001 i sag C-270/99 P, Z mod Europa-Parlamentet (»Appel — tjenestemænd — disciplinær forfølgning — overskridelse af fristerne i artikel 7 i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber«) 6	6

2002/C 84/12	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. november 2001 i de forenede sager C-285/99 og C-286/99, Impresa Lombardini SpA — Impresa Generale di Costruzioni mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA (sag C-285/99), og Impresa Ing. Mantovani SpA mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Ditta Paolo Bregoli (sag C-286/99), procesdeltager: Coopsette Soc. coop. arl (sag C-286/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato) («Direktiv 93/37/EØF — offentlige bygge- og anlægskontrakter — tildeling af kontrakter — unormalt lave bud — regler for begrundelse og udelukkelse, der gælder i en medlemsstat — en ordregivende myndigheds fællesskabsretlige forpligtelser») ...	7
2002/C 84/13	Domstolens dom af 6. december 2001 i sag C-353/99 P, Rådet for Den Europæiske Union mod Heidi Hautala m.fl. («Appel — aktindsigt i Rådets dokumenter — Rådets afgørelse 93/731/EF — undtagelser fra princippet om aktindsigt i dokumenter — beskyttelse af offentlighedens interesser for så vidt angår internationale forbindelser — delvis aktindsigt»)	8
2002/C 84/14	Domstolens dom af 29. november 2001 i sag C-366/99, Joseph Griesmar mod Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de la Fonction publique, de la Réforme de l'État et de la Décentralisation (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État) («Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117–120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF) eller af direktiv 79/7/EØF — fransk pensionsordning for civile og militære tjenestemænd — børnetillæg forbeholdt kvindelige tjenestemænd — lovlighed i henhold til artikel 6, stk. 3, i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken eller bestemmelserne i direktiv 79/7/EØF»)	8
2002/C 84/15	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-372/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik («Traktatbrud — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler — midler til at bringe anvendelsen af sådanne kontraktvilkår til ophør»)	9
2002/C 84/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-373/99, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — frugt og grøntsager — markafgrøder»)	9
2002/C 84/17	Domstolens dom af 22. januar 2002 i sag C-390/99, Canal Satélite Digital SL mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo) («EF-traktatens artikel 30 og 59 (efter ændring nu artikel 28 EF og 49 EF) — direktiv 95/47/EF — national lovgivning, hvorefter det påhviler operatører af adgangsstyringstjenester for tv at lade sig indføre i et nationalt register, der er oprettet i dette øjemed, og deri angive karakteristika for de tekniske hjælpemidler, de anvender, og derefter opnå en administrativ godkendelse heraf — direktiv 83/189/EØF — begrebet »teknisk forskrift«)	10

2002/C 84/18	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. januar 2002 i sag C-409/99, Metropol Treuhand WirtschaftstreuhandgmbH mod Finanzlandesdirektion für Steiermark og Michael Stadler mod Finanzlandesdirektion für Vorarlberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof) (»Sjette momsdirektiv — artikel 17, stk. 6 og 7 — ret til fradrag for indgående moms — undtagelser i henhold til national lovgivning på tidspunktet for direktivets ikrafttræden — undtagelser af konjunkturmæssige grunde — samråd i det rådgivende udvalg vedrørende merværdiafgiften som omhandlet i artikel 29«)	11
2002/C 84/19	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. november 2001 i sag C-424/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig (»Traktatbrud — direktiv 89/105/EØF — begrebet 'positivliste' i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6 i direktiv 89/105 — frist for behandling af en ansøgning om opførelse af et lægemiddel på listen — pligt til at fastsætte retsmidler ved afslag«)	11
2002/C 84/20	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. januar 2002 i sag C-428/99, H. van den Bor BV mod Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het bedrijfsleven) (»Landbrug — bekæmpelse af bovin spongiform encephalopati — medlemsstaternes kompetence — erstatning til opdrættere efter tvungen slagtning af britiske kalve i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996«)	12
2002/C 84/21	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 15. januar 2002 i sag C-439/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 52 og 59 (efter ændring nu artikel 43 EF og 49 EF) — opretholdelse af visse nationale og regionale bestemmelser vedrørende messer, udstillinger og markeder«)	13
2002/C 84/22	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-466/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner)	14
2002/C 84/23	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-472/99, Clean Car Autoservice GmbH mod Stadt Wien, Republik Österreich (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) (»Artikel 234 EF — parterne i hovedsagens sagsomkostninger — artikel 104, stk. 5, i Domstolens procesreglement«)	15
2002/C 84/24	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 10. januar 2002 i sag C-480/99 P, Gerry Plant m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — annullations-søgsmål i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 — formaliteten — kontradiktionsprincippet i domstolsproceduren«)	15

2002/C 84/25	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-500/99 P, Conserve Italia Soc. Coop. arl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — landbrug — EUGFL — ophævelse af en finansiel støtte — forordning (EØF) nr. 355/77 — forordning (EØF) nr. 4253/88 — proportionalitetsprincippet«) 16	16
2002/C 84/26	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 8. januar 2002 i sag C-507/99, Denkavit Nederland BV mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Voedselvoorzienings- en verkoopbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het bedrijfsleven) (»Landbrug — bekæmpelse af bovin spongiform encephalopati — medlemsstaternes kompetence — beslutning om slagtning og fastsættelse af tidspunktet for slagtning af britiske kalve i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996«) 17	17
2002/C 84/27	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. februar 2002 i sag C-5/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — direktiv 89/391/EØF — foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — artikel 9, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 3, litra a) — arbejdsgiverens pligt til at råde over dokumenter, der indeholder en vurdering af risici for sikkerheden og sundheden under arbejdet«) 17	17
2002/C 84/28	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 29. november 2001 i sag C-17/00, François De Coster mod Collège des bourgmestre et échevins de Watermael-Boitsfort (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Collège juridictionnel de la Région de Bruxelles-Capitale). (»Præjudiciel forelæggelse — begrebet »ret i en medlemsstat« — fri udveksling af tjenesteydelser — kommunal afgift på parabolantennener — hindring for modtagelse af fjernsynsprogrammer, der sendes via satellit«) 18	18
2002/C 84/29	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 7. februar 2002 i sag C-28/00, Liselotte Kauer mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 94, stk. 1-3 — aldersforsikring — hensyntagen til perioder, der er tilbagelagt med børnepasning i en anden medlemsstat, før forordning nr. 1408/71 trådte i kraft«) ... 18	18
2002/C 84/30	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. januar 2002 i sag C-31/00, Conseil national de l'ordre des architectes mod Nicolas Dreessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation) (»Præjudiciel forelæggelse — artikel 10 EF og 43 EF — national lovgivning, hvorefter der til udøvelse af arkitekt erhvervet kræves eksamensbevis eller visse faglige kvalifikationer — fællesskabsstatsborger med et eksamensbevis, der ikke er medtaget i opregningen i direktiv 85/384/EØF — værtsmedlemsstatens forpligtelse til, når den får forelagt en ansøgning om tilladelse til at udøve arkitekt erhvervet på dens område, at foretage en sammenligning af de kundskaber, som bekræftes ved dette eksamensbevis samt ansøgerens faglige erfaring, og de kvalifikationer, der stilles krav om i den nationale lovgivning«) 19	19

2002/C 84/31	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-35/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner«)	20
2002/C 84/32	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 15. januar 2002 i sag C-43/00, Andersen og Jensen ApS mod Skatteministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 90/434/EØF — fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier — tilførsel af aktiver eller tilførsel af en gren af en virksomhed — begreber«)	20
2002/C 84/33	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-51/00, Temco Service Industries SA mod Samir Imzilyen, Mimoune Belfarh, Abdesselam Afia-Aroussi, Khalil Lakhdar (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du travail de Bruxelles) (»Direktiv 77/187/EØF — varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder«)	21
2002/C 84/34	Domstolens dom af 15. januar 2002 i sag C-55/00, Elide Gottardo mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Roma) (»Præjudiciel forelæggelse — artikel 12 EF og artikel 39, stk. 2, EF — ydelser ved alderdom — overenskomst om social sikring mellem Den Italienske Republik og Schweiz — udelukkelse af forsikringsperioder, som en fransk statsborger har tilbagelagt i Schweiz«)	22
2002/C 84/35	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 30. januar 2002 i sag C-103/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — direktiv 92/43/EØF — bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter — beskyttelse af arter«)	22
2002/C 84/36	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-146/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Telekommunikation — finansiering af »forsyningspligt-ydelser« — nye operatørers bidrag«)	23
2002/C 84/37	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-148/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/51/EF«)	23
2002/C 84/38	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 6. december 2001 i sag C-166/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 97/41/EF, 98/51/EF og 98/67/EF«)	24

2002/C 84/39	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. januar 2002 i sag C-170/00, Republiken Finland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — kødpræmier — procedure, som skal følges af Kommissionen«)	25
2002/C 84/40	Domstolens dom (Første Afdeling) af 15. januar 2002 i sag C-179/00, Gerald Weidacher (kurator i konkursboet Thakis Vertriebs- und Handels GmbH) mod Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof) (»Artikel 149 i tiltrædelsesakten for Østrig, Finland og Sverige — overgangsforanstaltninger — overskudslagre — artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 3108/94 — kompetence — indehaver af varer — gældende importafgift — berettiget forventning — proportionalitet — ligebehandling«)	25
2002/C 84/41	Domstolens dom (Første Afdeling) af 15. januar 2002 i sag C-182/00, Lutz GmbH m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Wels) (»Præjudiciel forelæggelse — offentliggørelse af årsregnskaber og af årsberetningen — førelse af handels- og selskabsregistret — Domstolens manglende kompetence«)	26
2002/C 84/42	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. januar 2002 i sag C-218/00, Cisa di Battistello Venanzio & C. Sas mod Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Vicenza) (»EF-traktatens artikel 85, 86 og 90 (nu artikel 81 EF, 82 EF og 86 EF) — obligatorisk tilslutning til et forsikringsorgan for arbejdsskader — spørgsmålet, om et forsikringsorgan for arbejdsskader kan betegnes som en virksomhed«)	26
2002/C 84/43	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7. februar 2002 i sag C-276/00, Turbon International GmbH mod Oberfinanzdirektion Koblenz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hessisches Finanzgericht, Kassel) (»Fælles toldtarif — toldpositioner — tarifiering i den kombinerede nomenklatur af blækkartoucher, der er kompatible med printere af mærket Epson Stylus Color — blæk (position 3215) — dele og tilbehør til maskiner i position 8471 (position 8473)«)	27
2002/C 84/44	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7. februar 2002 i sag C-328/00, Maria Weber og Martin Weber mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg) (»Fælles landbrugspolitik — ordning med støtte til oliefrø — gyldigheden af forordning (EØF) nr. 525/93«)	27
2002/C 84/45	Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. december 2001 i sag C-376/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 75/439/EØF og 75/442/EØF — nationale rapporter om gennemførelse — manglende fremsendelse til Kommissionen«)	28
2002/C 84/46	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. januar 2002 i sag C-394/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)	28

2002/C 84/47	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. januar 2002 i sag C-423/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«) 29	29
2002/C 84/48	Domstolens dom af 15. januar 2002 i sag C-196/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (»Traktatbrud — miljø — direktiv 75/442/EØF — beslutning 94/3/EF — det europæiske affaldskatalog«) ... 29	29
2002/C 84/49	Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 27. november 2001 i sag C-208/99, Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL, Udviklingssektionen — Kommissionens beslutning om ophævelse af finansiel støtte tildelt i henhold til artikel 8 i forordning (EØF) nr. 4256/88 — søgsmål med påstand om delvis annullation af angivelsen af en medlemsstat som adressat — åbenbart, at sagen må afvises«) 30	30
2002/C 84/50	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 11. oktober 2001 i sag C-30/00, William Hinton & Sons L ^{da} mod Fazenda Pública, procesdeltager, Ministério Público (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — opkrævning af importafgifter — bogføring af importafgifter, der skal opkræves — udløb af forældelsesfristen for inddrivelsen — artikel 254 i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse — forpligtelse for den Portugisiske Republik til for egen regning at afvikle visse overskudslagre af produkter«) 30	30
2002/C 84/51	Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 3. december 2001 i sag C-59/00, Bent Moustén Vestergaard mod Spøttrup Boligselskab (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — offentlige bygge- og anlægskontrakter — bygge- og anlægskontrakter, der ikke overskrider de tærskelværdier, der er fastsat i direktiv 93/37/EØF — bestemmelse om påbudt anvendelse af et produkt af et bestemt fabrikat uden mulighed for anvendelse af et lignende produkt — frie varebevægelser«) 31	31
2002/C 84/52	Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 22. november 2001 i sag C-223/00, Directora-Geral do Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) mod Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo) (»Præjudiciel forelæggelse — afvisning«) 32	32
2002/C 84/53	Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 23. oktober 2001 i sag C-281/00 P, Una Film »City Revue« GmbH mod Europa-Parlamentet (»Direktiv 98/43/EF om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse — appel — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse — pålæggelse af sagsomkostninger«) 32	32
2002/C 84/54	Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 23. oktober 2001 i sag C-313/00 P, Zino Davidoff SA mod Europa-Parlamentet (»Direktiv 98/43/EF om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse — appel — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse — pålæggelse af sagsomkostninger«) 33	33

2002/C 84/55	Domstolens kendelse (Tredje Afdeling) af 13. november 2001 i sag C-430/00 P, Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — fælles markedsordning — bananer — indførsler fra AVS-stater og tredjelande — ansøgning om udstedelse af supplerende importlicenser — særligt vanskeligt tilfælde — overgangsforanstaltninger — artikel 30 i forordning (EØF) nr. 404/93 — tabsbegrænsning — annulationssøgsmål«) 33	33
2002/C 84/56	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 22. november 2001 i sag C-80/01, Michel Sarl mod Recettes des douanes (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance de Châteauroux) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — spørgsmål, hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis — direktiv 92/12/EØF — den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, oplægning og omsætning heraf samt kontrol hermed — direktiv 92/81/EØF — harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier — afslag på tilbagebetaling af en intern afgift af mineralolieprodukter«) 34	34
2002/C 84/57	Domstolens kendelse af 24. oktober 2001 i sag C-186/01 R, Alexander Dory mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Stuttgart) (»Særlige rettergangsformer — præjudiciel forelæggelse — Domstolen ikke kompetent«) 34	34
2002/C 84/58	Sag C-413/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. september 2001 af Verwaltungsgerichtshof i sagen Franca Ninni-Orasche mod Bundesminister für Wissenschaft, Verkehr und Kunst 35	35
2002/C 84/59	Sag C-416/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. oktober 2001 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Sociedad Cooperativa General Agropecuaria (ACOR) mod Administración General del Estado, Azucareras Reunidas de Jaén SA og Azucarera Ebro Agrícolas SA 35	35
2002/C 84/60	Sag C-422/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 23. oktober 2001 af Regeringsrätten i sagen Försäkringsaktiebolaget Skandia og Ola Ramstedt mod Riksskatteverket 36	36
2002/C 84/61	Sag C-438/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. november 2001 af Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg i sagen Design Concept SA mod Flanders Expo SA 36	36
2002/C 84/62	Sag C-444/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. september 2001 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Stadt Villingen-Schwenningen mod Ophilia Akosua Owusu 36	36
2002/C 84/63	Sag C-445/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. oktober 2001 af Tribunale di Biella (sat med én dommer) i sagen Roberto Simoncello og Piera Boerio mod Direzione Provinciale del lavoro (Vercelli) 37	37

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 84/64	Sag C-447/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. november 2001 af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o. mod Republikken Østrig	37
2002/C 84/65	Sag C-448/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. november 2001 af Bundesvergabeamt (Østrig) i sagen 1. EVN AG, 2. WIEN-STROM GmbH mod Republikken Østrig	38
2002/C 84/66	Sag C-449/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. maj 2001 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Abbey Life Assurance Company Ltd mod Kok Theam Yeap	38
2002/C 84/67	Sag C-452/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. oktober 2001 af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i sagen 1.) Margarete Ospelt, 2.) Schlösle Weissenberg Familienstiftung mod Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg	39
2002/C 84/68	Sag C-455/01: Sag anlagt den 27. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	39
2002/C 84/69	Sag C-456/01 P: Appel iværksat den 28. november 2001 af Henkel KGaA til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-335/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2002/C 84/70	Sag C-457/01 P: Appel iværksat den 28. november 2001 af Henkel KGaA til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-336/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2002/C 84/71	Sag C-458/01: Sag anlagt den 29. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	41
2002/C 84/72	Sag C-459/01: Sag anlagt den 29. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	41
2002/C 84/73	Sag C-460/01: Sag anlagt den 28. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	42
2002/C 84/74	Sag C-462/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 8. november 2001 af Halmstads tingsrätt i sagen Åklagaren mod Ulf Hammersten	43

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 84/75	Sag C-465/01: Sag anlagt den 4. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	43
2002/C 84/76	Sag C-466/01: Sag anlagt den 4. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	44
2002/C 84/77	Sag C-474/01 P: Appel iværksat den 6. december 2001 af Procter & Gamble Company til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-129/00, Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	45
2002/C 84/78	Sag C-478/01: Sag anlagt den 11. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	45
2002/C 84/79	Sag C-479/01: Sag anlagt den 11. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	46
2002/C 84/80	Sag C-483/01: Sag anlagt den 13. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	46
2002/C 84/81	Sag C-484/01: Sag anlagt den 13. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	47
2002/C 84/82	Sag C-486/01 P: Appel iværksat den 17. december 2001 af Front National til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National og E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamente	47
2002/C 84/83	Sag C-488/01 P: Appel iværksat den 17. december 2001 af J.C. Martinez til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National, E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamentet	48
2002/C 84/84	Sag C-489/01: Sag anlagt den 17. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige	49
2002/C 84/85	Sag C-501/01: Sag anlagt den 24. december 2001 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	49
2002/C 84/86	Sag C-502/01: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. december 2001 af Sozialgericht Hannover i sagen Silke Gaumain-Cerri mod Kaufmännische Krankenkasse-Pflegekasse, intervenient: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 84/87	Sag C-8/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. november 2001 af Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Ludwig Leichtle mod Bundesanstalt für Arbeit	50
2002/C 84/88	Sag C-12/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. december 2001 af Bayerisches Oberstes Landesgericht i straffesagen mod Marco Grilli	50
2002/C 84/89	Sag C-15/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. januar 2002 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Roman Moser mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg	51
2002/C 84/90	Sag C-32/02: Sag anlagt den 5. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	51
2002/C 84/91	Sag C-33/02: Sag anlagt den 6. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Østrigske Republik	51
2002/C 84/92	Sag C-34/02: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. januar 2002 af Tribunale di Roma — Tredje Afdeling for Arbejdsretlige Sager — i sagen Sante Pasquini mod INPS (Istituto nazionale della previdenza sociale)	52
2002/C 84/93	Sag C-50/02: Sag anlagt den 19. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	53
2002/C 84/94	Slettelse af sag C-18/99	53
2002/C 84/95	Slettelse af sag C-48/01	54
2002/C 84/96	Slettelse af de forenede sager C-51/01 og C-52/01	54
2002/C 84/97	Slettelse af sag C-118/01	54
2002/C 84/98	Slettelse af sag C-119/01	54
2002/C 84/99	Slettelse af sag C-244/01	54
2002/C 84/100	Slettelse af sag C-336/01	54

RETTEEN I FØRSTE INSTANS

2002/C 84/101	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. december 2001 i de forenede sager T-45/98 og T-47/98, Krupp Thyssen Stainless GmbH og Acciai speciali Terni SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EKSF-traktaten — konkurrence — kartel — legeringstillæg — prisfastsættelse — retten til kontradiktion — overtrædelsens varighed — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — samarbejde under den administrative procedure — ligebehandlingsprincippet)	55
2002/C 84/102	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. december 2001 i sag T-48/98, Compañia española para la fabricación de aceros inoxidables, SA (Acerinox) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EKSF-traktaten — konkurrence — kartel — legeringstillæg — prisfastsættelse — bevisbyrde — overtrædelsens varighed — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — samarbejde under den administrative procedure — ligebehandlingsprincippet)	55
2002/C 84/103	Rettens dom af 11. december 2001 i sag T-191/99, David Petrie m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Åbenhed — aktindsigt — Kommissionens afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom — traktatbrudsprocedure — åbningsskrivelse — begrundet udtalelse — undtagelse med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser — inspektioner og undersøgelser — retslige procedurer — forfatterreglen — direkte virkning af artikel 255 EF«)	56
2002/C 84/104	Rettens dom af 6. december 2001 i sag T-196/99, Area Cova SA m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Erstatningssøgsmål — ansvar uden for kontraktforhold — fiskeri — bevarelse af havets ressourcer — konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav — hellefisk — EF-flådens fangstkvote«)	56
2002/C 84/105	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 4. december 2001 i sag T-125/00, Joaquin López Madruga mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — overførsel af en del af indtægten i valutaen i en anden af Fællesskabets medlemsstater end der, hvor institutionen har hovedsæde — artikel 17, stk. 2, litra a) og b), i bilag VII til vedtægten — samtidig anvendelse af disse bestemmelser)	57
2002/C 84/106	Rettens dom af 11. december 2001 i sag T-138/00, Erpo Möbelwerk GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — ordkombinationen DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)	57
2002/C 84/107	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 8. november 2001 i sag T-65/96 DEP, Kish Glass & Co. Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fastsættelse af sagsomkostninger — nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling — advokatsalærer)	58

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2002/C 84/108	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 5. december 2001 i sag T-216/01 R, Reisebank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Sag om foreløbige forholdsregler — afgørelse om ikke at give aktindsigt i visse dokumenter — formaliteten med hensyn til hovedsagen)	58
2002/C 84/109	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 5. december 2001 i sag T-219/01 R, Commerzbank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Sag om foreløbige forholdsregler — afgørelse om ikke at give aktindsigt i visse dokumenter — formaliteten med hensyn til hovedsagen)	58
2002/C 84/110	Sag T-297/01: Sag anlagt den 6. december 2001 af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	59
2002/C 84/111	Sag T-298/01: Sag anlagt den 6. december 2001 af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	60
2002/C 84/112	Sag T-319/01: Sag anlagt den 17. december 2001 af Norway Seafoods Denmark A/S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	61
2002/C 84/113	Sag T-323/01: Sag anlagt den 19. december 2001 af Mercedes Alvarez Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.	61
2002/C 84/114	Sag T-326/01: Sag anlagt den 21. december 2001 af Giorgio Lebedef mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	62
2002/C 84/115	Sag T-329/01: Sag anlagt den 21. december 2001 af Archer Daniels Midland Company mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	62
2002/C 84/116	Sag T-336/01: Sag anlagt den 27. december 2001 af EuroCommerce A.I.S.B.L. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	63
2002/C 84/117	Sag T-1/02: Sag anlagt den 3. januar 2002 af Robert Polinsky mod De Europæiske Fællesskabers Domstol.	64
2002/C 84/118	Sag T-3/02: Sag anlagt den 10. januar 2002 af Schlüsselverlag J.S. Moser Gesellschaft m.b.H. og seks andre mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	64
2002/C 84/119	Sag T-6/02: Sag anlagt den 18. januar 2002 af Michael Gerhard Franz Platte mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	65
2002/C 84/120	Slettelse af sag T-315/00	65

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. januar 2002

i sag C-101/99, *The Queen mod Intervention Board for Agricultural Produce*, ex parte: *British Sugar plc* (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office))⁽¹⁾

(»Landbrug — fælles markedsordning — sukker — en mængde sukker fra et bestemt høstår udpeges som »C-sukker« — afgift på sukker, der afsættes på det interne marked — opkrævning ved udførsel i henhold til en eksportlicens — eksportrestitutioner«)

(2002/C 84/01)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-101/99, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Det Forenede Kongerige), i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *The Queen mod Intervention Board for Agricultural Produce*, ex parte: *British Sugar plc*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som

ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 305/91 af 4. februar 1991 (EFT L 37, s. 1), vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2630/81 af 10. september 1981 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med import- og eksportlicenser for sukker (EFT L 258, s. 16), vedrørende fortolkningen og gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14. september 1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion ud over kvoterne inden for sukkersektoren (EFT L 262, s. 14), og vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 10. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) I henhold til artikel 24, stk. 1, andet afsnit, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 305/91 af 4. februar 1991, skal en virksomhed faktisk have fremstillet en mængde sukker, som svarer til dens A- og B-kvoter tilsammen, førend den kan udpege sukker som C-sukker.
- 2) Den kompetente nationale myndighed er i princippet forhindret i at opkræve et beløb i medfør af artikel 3, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14. september 1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion ud over kvoterne inden for sukkersektoren, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3559/91 af 6. december 1991, hvis den ikke har givet virksomheden meddelelse om en

sådan opkrævning inden for den frist, som er foreskrevet i forordningens artikel 3, stk. 2. En overskridelse af fristen kan accepteres, når den kompetente nationale myndighed, medmindre den har handlet forsømmeligt, var uvidende om detaljerne vedrørende virksomhedens sukkerproduktion, og denne uvidenhed fornuftigvis kan henregnes til den pågældende virksomhed, da virksomheden i så fald ikke har handlet i god tro og ikke har overholdt alle de relevante bestemmelser.

- 3) Den kompetente nationale myndighed kan, uden at tilsidesætte artikel 3 og 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter eller de almindelige fællesskabsretlige principper, med tilbagevirkende kraft afslå at antage en udførselsangivelse, der er indgivet med henblik på at opnå eksportrestitutioner og forlænge den fastsatte frist for beviset for udførslen, når virksomheden, som følge af at den hos vedkommende myndighed har ansøgt om og fået en eksportlicens for C-sukker, der ikke kunne anses for sådant, hverken har ansøgt om eller opnået de eksportrestitutioner, som den ville have haft til gode, hvis sukkeret var blevet eksporteret som A- eller B-sukker.

(¹) EFT C 160 af 5.6.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 30. januar 2002

i sag C-107/99, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Strukturfonde — finansiering af EF-initiativer — ændring af den vejledende fordeling«)

(2002/C 84/02)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-107/99, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af I.M. Braguglia) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. de March, K. Simonsson og H. Speyart), støttet af Irland (befuldmægtiget: J. Payne, bistået af D. McGuinness, SC, og solicitor E. Kent) og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins, bistået af D. Wyatt, QC), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af

16. december 1998 om godkendelse af ændringer af den vejledende fordeling for EF-initiativer, meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær, samt af alle retsakter, der er lagt til grund for eller forbundet med beslutningen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning af 16. december 1998 om godkendelse af ændringerne af den vejledende fordeling for EF-initiativerne, meddelt Den Italienske Republik ved skrivelse af 19. januar 1999 fra Kommissionens generalsekretær, annulleres.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.
- 3) Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 188 af 3.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-118/99, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Regnskabsafslutning — EUGFL — regnskabsåret 1995 — markafgrøder«)

(2002/C 84/03)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-118/99, Den Franske Republik (befuldmægtigede: J.-F. Dobelle, K. Rispal-Bellanger og C. Vasak), støttet af Republikken Finland (befuldmægtiget: T. Pynnä), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: P. Oliver), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/187/EF af 3. februar 1999

om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter, som de har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i 1995 (EFT L 61, s. 37), for så vidt angår den del af beslutningen, der vedrører Den Franske Republik, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.
- 3) Republikken Finland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 188 af 3.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. november 2001

i sag C-146/99, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — tomater — minimumspris til producenter«)

(2002/C 84/04)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-146/99, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: F.P. Ruggeri Laderchi, bistået af A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/186/EF af 3. februar 1999 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 61, s. 34), i det omfang det ved beslutningen afvises at finansiere et beløb på 7 421 939 820 ITL af de udgifter, som Den Italienske Republik har afholdt i form af støtte til forarbejdning af tomater, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann (refererende dommer), V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 27. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 174 af 19.6.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-164/99, Portugaia Construções Lda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Tauberbischofsheim) (¹)

(»Fri udveksling af tjenesteydelser — virksomheder inden for byggesektoren — direktiv 96/71/EF — udstationering af arbejdstagere — mindsteløn«)

(2002/C 84/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-164/99, angående en anmodning, som Amtsgericht Tauberbischofsheim (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Portugaia Construções Lda at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), og EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF) samt Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT 1997 L 18, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og A. La Pergola; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Ved afgørelsen af, om en værtsmedlemsstats anvendelse af nationale bestemmelser om mindsteløn på tjenesteydere med hjemsted i en anden medlemsstat er forenelig med EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) og EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF), påhviler det myndighederne, og i påkommende tilfælde de nationale domstole, at efterprøve, om disse bestemmelser objektivt set fremmer beskyttelsen af udstationerede arbejdstagere. I den forbindelse er lovgivers erklærede hensigt ikke afgørende, men kan dog udgøre et holdepunkt for det med bestemmelserne forfulgte formål.

2) Den omstændighed, at en indenlandsk arbejdsgiver ved indgåelse af en kollektiv firmaoverenskomst kan betale en lavere løn end den mindsteløn, som er fastsat i en kollektiv overenskomst, der er erklæret for almindeligt gældende, mens en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat ikke har mulighed herfor, udgør en uberettiget begrænsning af retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 29. november 2001

i sag C-202/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 78/687/EØF — opretholdelse af en anden uddannelsesordning for adgang til virksomheden som tandlæge — opretholdelse af muligheden for læger, der er omhandlet i artikel 19 i direktiv 78/686/EØF, for både at være optaget i læge- og i tandlægeregisteret«)

(2002/C 84/06)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-202/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og B. Mongin) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af P.G. Ferri), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge (EFT L 233, s. 10), idet den har opretholdt en anden uddannelsesordning for adgang til virksomheden som tandlæge, der ikke er i overensstemmelse med direktiv 78/687/EØF, og ved at give læger, der udøver virksomhed som tandlæger, mulighed for både at være optaget i læge- og i tandlægeregisteret, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, L. Sevón og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge, idet den har fastsat bestemmelser om en anden uddannelsesordning for adgangen til virksomheden som tandlæge, der ikke er i overensstemmelse med direktivet.

2) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.

3) Den Italienske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer hver sine omkostninger.

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 29. november 2001

i sag C-221/99, Giuseppe Conte mod Stefania Rossi (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Genova) (¹)

(»Arkitekthonorarer — summarisk procedure ved udstedelse af betalingspålæg — udtalelse fra en faglig organisation — EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF)«)

(2002/C 84/07)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-221/99, angående en anmodning, som Giudice di pace di Genova (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giuseppe Conte mod Stefania Rossi, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 5 og 85 (nu artikel 10 EF og 81 EF) er ikke til hinder for nationale regler, der — inden for rammerne af en summarisk procedure vedrørende udstedelse af betalingspålæg for så vidt angår krav på betaling af honorar, der er fremsat af en arkitekt, som er medlem af en faglig organisation — pålægger den ret, der behandler sagen, at henholde sig til en udtalelse, som denne organisation har afgivet vedrørende betalingen af disse honorarer, for så vidt som denne udtalelse mister sin bindende virkning, når debitor indleder en kontradiktorisk retssag.
- 2) Traktatens artikel 5 og 85 er ikke til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at udøvere af et liberalt erhverv frit kan fastsætte honoraret for visse af de tjenesteydelser, som de præsterer.

(¹) EFT C 246 af 28.8.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. januar 2002

i sag C-248/99 P, Den Franske Republik mod Monsanto Company (¹)

(»Appel — forordning (EØF) nr. 2377/90 — ansøgning om opførelse af rekombineret bovin somatotropin (BST) på listen over stoffer, for hvilke der ikke gælder maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer — forbud mod markedsføring af dette stof — afslag på ansøgning om opførelse«)

(2002/C 84/08)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-248/99 P, Den Franske Republik (befuldmægtigede: først R. Abraham og J.-F. Dobelle og K. Rispal-Bellanger samt C. Vasak, derefter G. de Bergues), angående appel af dom afsagt den 22. april 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sagen Monsanto mod Kommissionen (sag T-112/97, Sml. II, s. 1277), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — de andre parter i appelsagen: Monsanto Company, Delaware (USA) (advokater: M. C. Stanbrook, QC, og barrister D. Holland), og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.-L. Dewost, R. Wainwright og T. Christoforou), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola, L. Sévon (refererende dommer), M. Wathelet og C.W.A. Timmermanns; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 8. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 22. april 1999 i sagen Monsanto mod Kommissionen (sag T-112/97) ophæves.
- 2) I den sag, der er anlagt med påstand om annullation af Kommissionens beslutning C(97) 148 endelig udg. af 14. januar 1997 om en stillingtagen i henhold til EF-traktatens artikel 175 vedrørende optagelse af bovin somatotropin i bilag II til forordning nr. 2377/90, frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) Monsanto Company betaler sine egne omkostninger og Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger såvel for Retten som for Domstolen.
- 4) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger såvel for Retten som for Domstolen.

(¹) EFT C 265 af 18.9.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 5. februar 2002

i sag C-255/99, Anna Humer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Forordning (EØF) nr. 1408/71 — begrebet familieydelse — forskudsvis udbetaling af børnebidrag — krav om, at det mindreårige barn skal være bosat på medlemsstatens område — eksport af ydelser til udlandet«)

(2002/C 84/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-255/99, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag vedrørende den mindreårige Anna Humer at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, artikel 4, stk. 1, litra h), artikel 73 og 74 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), samt af artikel 3, stk. 1, og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af formanden for Første og Femte Afdeling, P. Jann, som fungerende præsident, afdelingsformændene F. Macken og N. Colneric samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, M. Wathelet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 5. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- a) En ydelse som det forskud på børnebidrag, der udbetales i medfør af Österreichisches Bundesgesetz über die Gewährung von Vorschüssen auf den Unterhalt von Kindern (Unterhaltsvorschussgesetz) (forbundslov om forskudsvis udbetaling af bidrag til børns underhold), der blev vedtaget i 1985, er en familieydelse i henhold til artikel 4, stk. 1, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996.
- b) En person, hvis moder eller fader er arbejdstager eller arbejdsløs, er omfattet af personkredsen for forordning nr. 1408/71, som ændret, i sin egenskab af familiemedlem til en arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 2, stk. 1, sammenholdt med forordningens artikel 1, litra f), nr. i).
- c) Artikel 73 og 74 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at et mindreårigt barn, der bor sammen med den af forældrene, der har forældremyndigheden, i en anden medlemsstat end den, der udbetaler ydelsen, og hvis anden forældrepart, der er forpligtet til at betale børnebidrag, arbejder eller er arbejdsløs i den medlemsstat, der udbetaler ydelsen, har ret til en familieydelse som den, der består i forskudsvis udbetaling af børnebidrag i medfør af Unterhaltsvorschussgesetz.

(¹) EFT C 265 af 18.9.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-269/99, Carl Kühne GmbH & Co. KG, Rich. Hengstenberg GmbH & Co., Ernst Nowka GmbH & Co. KG mod Jütro Konservenfabrik GmbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landgericht Hamburg) (¹)

(»Landbrugsprodukter og levnedsmidler — geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser — forenklet registreringsprocedure — beskyttelse af betegnelsen »Spreewälder Gurken««)

(2002/C 84/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-269/99, angående en anmodning, som Landgericht Hamburg (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til

Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Carl Kühne GmbH & Co. KG, Rich. Hengstenberg GmbH & Co., Ernst Nowka GmbH & Co. KG mod Jütro Konservenfabrik GmbH & Co. KG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 590/1999 af 18. marts 1999 om en tilføjelse i bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 74, s. 8), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan anfægte gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 590/1999 af 18. marts 1999 om en tilføjelse i bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning (EØF) nr. 2081/92, i det omfang forordningen registrerer betegnelsen »Spreewälder Gurken«.

(¹) EFT C 281 af 2.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. november 2001

i sag C-270/99 P, Z mod Europa-Parlamentet (¹)

(»Appel — tjenestemænd — disciplinær forfølgning — overskridelse af fristerne i artikel 7 i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber«)

(2002/C 84/11)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-270/99 P, Z, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Bruxelles (Belgien), ved avocat J.-N. Louis, angående appel af dom afsagt den 4. maj 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-242/97, Z mod Parlamentet (Sml. Pers. I-A, s. 77, og II, s. 401), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, i det omfang Retten frifandt Europa-Parlamentet for Z's påstand om annullation af Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af

28. oktober 1996 om at pålægge Z den disciplinære sanktion degradation — den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet (befuldmægtiget: H. Krück) — har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann, J.-P. Puissochet og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 27. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Z betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 281 af 2.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. november 2001

i de forenede sager C-285/99 og C-286/99, **Impresa Lombardini SpA — Impresa Generale di Costruzioni mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA (sag C-285/99), og Impresa Ing. Mantovani SpA mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Ditta Paolo Bregoli (sag C-286/99), procesdeltager: Coopsette Soc. coop. arl (sag C-286/99) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato)**(¹)

(»Direktiv 93/37/EØF — offentlige bygge- og anlægskontrakter — tildeling af kontrakter — unormalt lave bud — regler for begrundelse og udelukkelse, der gælder i en medlemsstat — en ordregivende myndigheds fællesskabsretlige forpligtelser«)

(2002/C 84/12)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-285/99 og C-286/99, angående anmodninger, som Consiglio di Stato (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Impresa Lombardini SpA — Impresa Generale di Costruzioni mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA (sag C-285/99), og Impresa Ing. Mantovani SpA mod ANAS — Ente nazionale per le strade, Ditta Paolo Bregoli (sag C-286/99), procesdeltager: Coopsette Soc. coop. arl (sag C-286/99), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 30, stk. 4, i

Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT L 199, s. 54), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 27. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 30, stk. 4, i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, skal fortolkes således:

— Den er til hinder for bestemmelser og administrativ praksis i en medlemsstat, der bemyndiger den ordregivende myndighed til at afvise bud som unormalt lave, som udviser et nedslag, der overstiger tærsklen for, hvad der må anses for at være normalt, udelukkende under hensyntagen til de begrundelser for de tilbudte priser, der svarer til i alt fald 75 % af den i udbudsbekendtgørelsen angivne udbudssum, hvilke begrundelser de bydende skulle vedlægge deres bud, idet de ellers ville blive udelukket fra at deltage i udbuddet, uden at give de bydende mulighed for efter åbningen af kuverterne at fremkomme med argumenter om de elementer i de tilbudte priser, som har vakt mistanke.

— Den er ligeledes til hinder for bestemmelser og administrativ praksis i en medlemsstat, der bestemmer, at den ordregivende myndighed ved kontrollen af de unormalt lave bud kun kan tage de begrundelser, der vedrører besparelser i forbindelse med byggeprocessen, de anvendte tekniske løsninger eller den bydendes særligt gunstige betingelser i betragtning, og at begrundelser, der vedrører de elementer, hvis mindsteværdi er fastsat ved lov eller administrativt eller kan fastslås på grundlag af officielle oplysninger, skal udelukkes.

— Derimod er den i princippet ikke, for så vidt som samtlige de krav, den fastsætter, i øvrigt er overholdt, og direktivets formål ikke berøres, til hinder for bestemmelser og administrativ praksis i en medlemsstat, der på området for fastlæggelse af unormalt lave bud og kontrol af disse bud dels forpligter alle bydende til at vedlægge deres bud begrundelser for de tilbudte priser, der svarer til i alt fald 75 % af den i udbudsbekendtgørelsen angivne udbudssum, idet de ellers udelukkes fra at deltage i udbudsproceduren, dels anvender en metode for beregning af tærsklen for, hvornår et bud skal anses for at være unormalt lavt, som er baseret på gennemsnittet af de bud, der er modtaget under det pågældende udbud, således at de bydende ikke kan have kendskab til denne tærskel på tidspunktet for afgivelsen af deres bud. Den ordregivende myndighed skal imidlertid kunne foretage en fornyet vurdering af det resultat, der opnås ved anvendelsen af denne beregningsmetode.

(¹) EFT C 314 af 30.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 6. december 2001

i sag C-353/99 P, Rådet for Den Europæiske Union mod
Heidi Hautala m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — aktindsigt i Rådets dokumenter — Rådets afgørelse 93/731/EF — undtagelser fra princippet om aktindsigt i dokumenter — beskyttelse af offentlighedens interesser for så vidt angår internationale forbindelser — delvis aktindsigt«)

(2002/C 84/13)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-353/99 P, Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Aussant, G. Maganza og M. Bauer), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta), angående appel af dom afsagt den 19. juli 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-14/98, Hautala mod Rådet (Sml. II, s. 2489), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — de andre parter i appelsagen: Heidi Hautala, medlem af Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: O.W. Brouwer og T. Janssens), støttet af Kongeriget Danmark (befuldmægtiget: J. Molde) og af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins, bistået af H. Davies), Republikken Finland (befuldmægtigede: først H. Rotkirch, derefter T. Pynnä), Kongeriget Sverige (befuldmægtiget: A. Kruse) og Den Franske Republik — har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.
- 3) Kongeriget Spanien, Kongeriget Danmark, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Republikken Finland og Kongeriget Sverige bærer deres egne omkostninger.

DOMSTOLENS DOM

af 29. november 2001

i sag C-366/99, Joseph Griesmar mod Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de la Fonction publique, de la Réforme de l'État et de la Décentralisation (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État) ⁽¹⁾

(»Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — anvendelse af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF) eller af direktiv 79/7/EØF — fransk pensionsordning for civile og militære tjenestemænd — børnetillæg forbeholdt kvindelige tjenestemænd — lovlighed i henhold til artikel 6, stk. 3, i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken eller bestemmelserne i direktiv 79/7/EØF«)

(2002/C 84/14)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-366/99, angående en anmodning, som Conseil d'État (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Joseph Griesmar mod Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, Ministre de la Fonction publique, de la Réforme de l'État et de la Décentralisation, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF), af artikel 6, stk. 3, i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken (EFT 1992 C 191, s. 91) og af Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT 1979 L 6, s. 24), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne A. La Pergola, J.-P. Puissochet, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

⁽¹⁾ EFT C 333 af 20.11.1999.

Pensioner, der udbetales efter en ordning som den franske pensionsordning for tjenestemænd, er omfattet af anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 119 (EF-traktatens artikel 117-120 er blevet erstattet af artikel 136 EF-143 EF).

Uanset bestemmelserne i artikel 6, stk. 3, i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken tilsidesættes ligelønsprincippet ved en bestemmelse som artikel L. 12, litra b), i *code des pensions civiles et militaires de retraite*, da det tillæg, den indfører med henblik på beregningen af alderspensioner, ifølge bestemmelsen ikke kan ydes til mandlige tjenestemænd, der kan bevise, at de har varetaget opdragelsen af deres børn.

(¹) EFT C 366 af 18.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-372/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler — midler til at bringe anvendelsen af sådanne kontraktvilkår til ophør«)

(2002/C 84/15)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-372/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: P. Stancanelli) mod Den Italienske Republik (befuldmægtigede: først U. Leanza, bistået af P.G. Ferri, derefter U. Leanza, bistået af G. de Bellis) angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95, s. 29), idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på

- at lade direktivets bestemmelser finde anvendelse på alle aftaler, der indgås mellem en forbruger og en erhvervsdrivende
- at gennemføre direktivets artikel 5, tredje punktum, og
- at gennemføre direktivets artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 3, fuldt ud,

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og A. La Pergola; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 24. januar 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler, idet den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på at gennemføre direktivets artikel 7, stk. 3, fuldt ud.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 352 af 4.12.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-373/99, Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1995 — frugt og grøntsager — markafgrøder«)

(2002/C 84/16)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-373/99, Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: V. Kontolaimos og I.-K. Chalkias) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Kondou-Durande), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 1999/596/EF af 28. juli 1999 om ændring af beslutning 1999/187/EF om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1995, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 226, s. 26), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, A. La Pergola og L. Sevón (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 22. januar 2002

i sag C-390/99, Canal Satélite Digital SL mod Administración General del Estado (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo)⁽¹⁾

(»EF-traktatens artikel 30 og 59 (efter ændring nu artikel 28 EF og 49 EF) — direktiv 95/47/EF — national lovgivning, hvorefter det påhviler operatører af adgangsstyringstjenester for tv at lade sig indføre i et nationalt register, der er oprettet i dette øjemed, og deri angive karakteristika for de tekniske hjælpemidler, de anvender, og derefter opnå en administrativ godkendelse heraf — direktiv 83/189/EØF — begrebet »teknisk forskrift«)

(2002/C 84/17)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-390/99, angående en anmodning, som Tribunal Supremo (Spanien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Canal Satélite Digital SL mod Administración General del Estado, procesdeltager: Distribuidora de Televisión Digital SA (DTS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 59 (efter ændring nu artikel 28 EF og 49 EF), sammenholdt med artikel 1-5 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/47/EF af 24. oktober 1995 om standarder for transmission af tv-signaler (EFT L 281, s. 51), og af artikel 1, nr. 9, i Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 109, s. 8), som ændret og ajourført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/10/EF af 23. marts 1994 (EFT L 100, s. 30), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene F. Macken og N. Colneric samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 22. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Nationale bestemmelser, der underkaster markedsføring af apparater, udstyr, dekodere eller systemer til digital transmission eller modtagelse af tv-signaler via satellit og levering af tjenesteydelser, der er forbundet hermed, fra operatører af adgangsstyringstjenester en procedure med forudgående godken-

delse, begrænser både varernes frie bevægelighed og den frie udveksling af tjenesteydelser. For at være berettiget i forhold til disse grundlæggende friheder skal sådanne bestemmelser dermed forfølge almene hensyn, der er anerkendt i fællesskabsretten, og overholde proportionalitetsprincippet, dvs. være egnet til at sikre virkeliggørelsen af det formål, de forfølger, og ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt, for at formålet opnås.

2) For at bedømme, om nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede overholder proportionalitetsprincippet, skal den forelæggende ret navnlig tage hensyn til følgende forhold:

— For at en ordning med forudgående administrativ godkendelse skal være begrundet, skønt den bryder med disse grundlæggende friheder, må den i alt fald bygge på objektive kriterier, der ikke er udtryk for forskelsbehandling, og på kendte forhold, således at de lægger en ramme for de nationale myndigheders skønsudøvelse, der dermed ikke anvendes vilkårligt.

— En foranstaltning, som er truffet af en medlemsstat, og som i det væsentlige går ud på at gentage en kontrol, der allerede er blevet udført inden for rammerne af andre procedurer, enten i samme medlemsstat eller i en anden medlemsstat, kan ikke anses for nødvendig for at opnå det forfulgte formål.

— En procedure med forudgående godkendelse er kun nødvendig, hvis en efterfølgende kontrol kan anses for at ske på for sent et tidspunkt til at sikre kontrollens reelle effektivitet og til, at det forfulgte formål kan opnås.

— En procedure med forudgående godkendelse kan ikke være i overensstemmelse med de grundlæggende principper for varernes frie bevægelighed og den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis den kan afholde de pågældende erhvervsdrivende fra at gennemføre markedsføringen på grund af procedurens varighed og uforholdsmæssigt store omkostningerne.

3) En national bestemmelse, der pålægger operatører af adgangsstyringstjenester en forpligtelse til at lade apparater, udstyr, dekodere eller systemer til digital transmission og modtagelse af tv-signaler via satellit, som de har til hensigt at markedsføre, indføre i et register og opnå en forudgående attest for disse produkter, inden de kan markedsføres, udgør en »teknisk forskrift« i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 1, nr. 9, i Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret og ajourført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/10/EF af 23. marts 1994.

⁽¹⁾ EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. januar 2002

i sag C-409/99, Metropol Treuhand WirtschaftstreuhandgmbH mod Finanzlandesdirektion für Steiermark og Michael Stadler mod Finanzlandesdirektion für Vorarlberg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof)⁽¹⁾

(»Sjette momsdirektiv — artikel 17, stk. 6 og 7 — ret til fradrag for indgående moms — undtagelser i henhold til national lovgivning på tidspunktet for direktivets ikrafttræden — undtagelser af konjunkturmæssige grunde — samråd i det rådgivende udvalg vedrørende merværdiafgiften som omhandlet i artikel 29«)

(2002/C 84/18)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-409/99, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Metropol Treuhand WirtschaftstreuhandgmbH mod Finanzlandesdirektion für Steiermark og Michael Stadler mod Finanzlandesdirektion für Vorarlberg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 17, stk. 6 og 7, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola, L. Sevón (refererende dommer), M. Wathelet og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 8. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 17, stk. 6, andet afsnit, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag er til hinder for, at en medlemsstat efter sjette direktiv 77/388's ikrafttræden undtager udgifter til bestemte motorkøretøjer fra retten til fradrag af merværdiafgift, når de nævnte udgifter på tidspunktet for direktivets ikrafttræden efter de offentlige myndigheders faste praksis i denne stat på grundlag af et ministerielt cirkulære gav ret til fradrag af merværdiafgift.
- 2) Artikel 17, stk. 7, første punktum, i sjette direktiv 77/388 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke giver en medlemsstat ret til at undtage goder fra fradragsordningen for merværdiafgift

uden forudgående samråd i det i direktivets artikel 29 omhandlede udvalg. Bestemmelsen giver heller ikke en medlemsstat ret til at træffe foranstaltninger om undtagelse af goder fra fradragsordningen for merværdiafgift, som ikke indeholder en angivelse af deres tidsmæssige begrænsning, og/eller som er et led i en pakke af strukturmæssige tilpasningsforanstaltninger, der har til formål at nedbringe statsunderskuddet og fremme tilbagebetalingen af statsgælden.

(¹) EFT C 20 af 22.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. november 2001

i sag C-424/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 89/105/EØF — begrebet 'positivliste' i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6 i direktiv 89/105 — frist for behandling af en ansøgning om opførelse af et lægemiddel på listen — pligt til at fastsætte retsmidler ved afslag«)

(2002/C 84/19)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-424/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J.C. Schiefferer) mod Republikken Østrig (befuldmægtiget: C. Pesendorfer), angående en påstand om, at det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget eller meddelt Kommissionen de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 89/105/EØF af 21. december 1988 om gennemsigtighed i prisbestemmelserne for lægemidler til mennesker og disse lægemidlers inddragelse under de nationale sygesikringsordninger (EFT 1989 L 40, s. 8), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 27. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 89/105/EØF af 21. december 1988 om gennemsigtighed i prisbestemmelserne for lægemidler til mennesker og disse lægemidlers inddragelse under de nationale sygesikringsordninger, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivets artikel 6, nr. 2, andet punktum.

2) I øvrigt frifindes Republikken Østrig.

3) Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 6 af 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 8. januar 2002

i sag C-428/99, H. van den Bor BV mod Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het bedrijfsleven) (¹)

(»Landbrug — bekæmpelse af bovin spongiform encephalopati — medlemsstaternes kompetence — erstatning til opdrættere efter tvungen slagtning af britiske kalve i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996«)

(2002/C 84/20)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-428/99, angående en anmodning, som College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, H. van den Bor BV mod Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende medlemsstaternes kompetence til at yde erstatning til kvægopdrættere og til at fastsætte størrelsen af erstatningen for slagtning af britiske kalve, der blev påbudt i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996, samt vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EF) nr. 717/96 af 19. april 1996 om ekstraordinære støttefor-

anstaltninger for oksekødsmarkedet i Belgien, Frankrig og Nederlandene (EFT L 99, s. 16), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 841/96 af 7. maj 1996 (EFT L 114, s. 18), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) De fællesskabsretlige bestemmelser, der finder anvendelse på den fælles landbrugspolitik for oksekødssektoren, skal fortolkes således, at medlemsstaterne — efter fremkomst af oplysninger om en mulig forbindelse mellem bovin spongiform encephalopati og den hos mennesker forekommende Creutzfeldt-Jacob sygdom og efter bovin spongiform encephalopati-krisen i Det Forenede Kongerige — var berettiget til i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked, som ændret ved Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, til direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425:

— at påbyde slagtning af ungkvæg, der stammede fra Det Forenede Kongerige, og som befandt sig på deres område, og

— accessorisk til slagtningen at vedtage en erstatningsordning, når der kunne være betydelig grund til at tro, at opdrætterne uden en rimelig erstatning kunne fortie oprindelsen af de dyr, de ejede, med henblik på at undgå slagtning og det økonomiske tab, slagtningen ville medføre.

2) Selv om en medlemsstat havde kompetence til at vedtage erstatningsforanstaltninger i henhold til artikel 8, stk. 1, litra a), i direktiv 90/425, som ændret ved direktiv 92/118, er fællesskabsretten, navnlig Kommissionens forordning (EF) nr. 717/96 af 19. april 1996 om ekstraordinære støtteforanstaltninger for oksekødsmarkedet i Belgien, Frankrig og Nederlandene, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 841/96 af 7. maj 1996, fra den dato, hvor denne forordning fandt anvendelse, til hinder for nationale bestemmelser, der fastsætter den erstatning, der skal betales til opdrætterne.

(¹) EFT C 20 af 22.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 15. januar 2002

i sag C-439/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 52 og 59 (efter ændring nu artikel 43 EF og 49 EF) — opretholdelse af visse nationale og regionale bestemmelser vedrørende messer, udstillinger og markeder«)

(2002/C 84/21)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-439/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og M. Patakia, bistået af avvocato A. Cevese), mod Den Italienske Republik (befuldmægtigede: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), artikel 60 (nu artikel 50 EF), artikel 61, 63 og 64 (efter ændring nu artikel 51 EF, 52 EF og 53 EF) samt artikel 65 og 66 (nu artikel 54 EF og 55 EF),

— idet den har opretholdt følgende bestemmelser:

- artikel 2, stk. 1, og artikel 7 i kongeligt lovdekret nr. 454 af 29. januar 1934
- artikel 2, stk. 1, i dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra republikkens præsident
- artikel 2, stk. 4, 6 og 7, i dekret nr. 390 af 18. april 1994 fra republikkens præsident
- artikel 4 i lov nr. 40 af 14. juli 1978 for regionen Liguria
- artikel 6, stk. 1, litra e), f), g) og h), samt stk. 4, og artikel 7 i lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto
- artikel 2, stk. 6, artikel 4, første led, artikel 6, stk. 3 og 4, og artikel 10, stk. 3, litra a), i lov nr. 16 af 12. marts 1979 for regionen Marche

— artikel 4, artikel 5, stk. 6, litra a) og c), artikel 6, stk. 1, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 16, stk. 1, i lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna

— artikel 4, stk. 1, litra c), og stk. 2, samt artikel 15, stk. 3, i lov nr. 45 af 29. april 1980 for regionen Lombardia

— artikel 3, 4 og artikel 8, sidste stykke, i lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli-Venezia Giulia

— artikel 2, sidste stykke, og artikel 6 i lov nr. 75 af 13. november 1980 for regionen Abruzzo

— artikel 3, 5, artikel 6, stk. 3 og 4, artikel 12 og artikel 19, stk. 1, i lov nr. 35 af 2. september 1978 for den autonome provins Trento,

og at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 59 til 61 og artikel 63 til 66 samt i henhold til EF-traktatens artikel 52 og 54 (efter ændring nu artikel 43 EF og 44 EF), artikel 55 (nu artikel 45 EF), artikel 56 og 57 (efter ændring nu artikel 46 EF og 47 EF) samt artikel 58 (nu artikel 48 EF),

— idet den har opretholdt følgende bestemmelser:

- artikel 3 i dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra republikkens præsident
- artikel 2, litra c) og d), artikel 3, stk. 1, litra b) og c), og artikel 5, stk. 1, litra a), i lov nr. 12 af 3. november 1972 fra regionen Liguria
- artikel 8, stk. 1, litra d), i lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto
- artikel 6, stk. 3, nr. 3 og 4, artikel 7, artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 1, i lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna
- artikel 5, stk. 2 og 5, artikel 10, stk. 4, artikel 11, stk. 2 og 3, og artikel 15, stk. 1, i lov nr. 45 af 29. april 1980 for regionen Lombardia
- artikel 5, 13, 14 og artikel 15, stk. 1, litra a), i lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli-Venezia Giulia
- artikel 7 i lov nr. 75 af 13. november 1980 for regionen Abruzzo

- artikel 6, 7 og 23 i lov nr. 35 af 2. september 1978 for den autonome provins Trento,

har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P.Jann, og dommerne S. von Bahr (refererende dommer), A. La Pergola, L. Sevón og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), artikel 60 (nu artikel 50 EF), artikel 61, 63 og 64 (efter ændring nu artikel 51 EF, 52 EF og 53 EF) samt artikel 65 og 66 (nu artikel 54 EF og 55 EF), idet den har opretholdt følgende bestemmelser:

- artikel 2, stk. 1, og artikel 7 i kongeligt lovdekret nr. 454 af 29. januar 1934

- artikel 2, stk. 1, i dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra republikkens præsident

- artikel 2, stk. 4, 6 og 7, i dekret nr. 390 af 18. april 1994 fra republikkens præsident

- artikel 4 i lov nr. 40 af 14. juli 1978 for regionen Liguria

- artikel 6, stk. 1, litra e), f) og h), og artikel 7 i lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto

- artikel 4, artikel 5, stk. 6, litra a) og c), artikel 6, stk. 1, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 16, stk. 1, i lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna

- artikel 4, stk. 1, litra c), og stk. 2, samt artikel 15, stk. 3, i lov nr. 45 af 29. april 1980 for regionen Lombardia

- artikel 3, 4 og artikel 8, sidste stykke, i lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli-Venezia Giulia

- artikel 3, 5 og 12 i lov nr. 35 af 2. september 1978 for den autonome provins Trento.

- 2) Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktatens artikel 59 til 61 og artikel 63 til 66 samt i henhold til EF-traktatens artikel 52 og 54 (efter ændring nu artikel 43 EF og 44 EF), artikel 55 (nu artikel 45 EF), artikel 56 og 57 (efter ændring nu artikel 46 EF og 47 EF) samt artikel 58 (nu artikel 48 EF), idet den har opretholdt følgende bestemmelser:

- artikel 3 i dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra republikkens præsident

- artikel 2, litra c) og d), artikel 3, stk. 1, litra b) og c), og artikel 5, stk. 1, litra a), i lov nr. 12 af 3. november 1972 fra regionen Liguria

- artikel 8, stk. 1, litra d), i lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto

- artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 1, i lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna

- artikel 5, 13, 14 og artikel 15, stk. 1, litra a), i lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli-Venezia Giulia.

- 3) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.

- 4) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-466/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner)

(2002/C 84/22)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-466/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Ström og G. Bisogni) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af P.G. Ferri), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), artikel 6 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt

affald (EFT L 377, s. 20) og artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10), idet den ikke har meddelt Kommissionen oplysninger vedrørende planerne for håndtering og bortskaffelse af affald, af farligt affald, af emballage og af emballageaffald, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, artikel 6 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald og artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, idet den hverken har meddelt Kommissionen oplysninger vedrørende planerne for håndtering og bortskaffelse af affald og af farligt affald i regionerne Sicilien og Basilicata eller oplysninger vedrørende planer for håndtering af emballage og af emballageaffald i samtlige italienske regioner.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 34 af 5.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-472/99, Clean Car Autoservice GmbH mod Stadt Wien, Republik Österreich (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) (¹)

(»Artikel 234 EF — parterne i hovedsagens sagsomkostninger — artikel 104, stk. 5, i Domstolens procesreglement«)

(2002/C 84/23)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-472/99, angående en anmodning, som Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF

har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Clean Car Autoservice GmbH mod Stadt Wien, Republik Österreich, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 104, stk. 5, første afsnit, i Domstolens procesreglement, kodificeret udgave af 6. marts 1999 (1999/C 65/01) (EFT C 65, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, N. Colneric, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 104, stk. 5, i Domstolens procesreglement, kodificeret udgave af 6. marts 1999 (1999/C 65/01), skal fortolkes således, at opgørelsen af sagsomkostninger, som er afholdt af parterne i hovedsagen i anledning af den præjudicielle procedure, der er indført ved artikel 234 EF, henhører under de bestemmelser i national ret, der finder anvendelse på tvisten, som verserer for den forelæggende ret. Disse regler må dog ikke være mindre gunstige end reglerne vedrørende tilsvarende processuelle skridt, som kan komme på tale i en sådan tvist i henhold til national ret.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 10. januar 2002

i sag C-480/99 P, Gerry Plant m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — annullationssøgsmål i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 — formaliteten — kontradiktionsprincippet i domstolsproceduren«)

(2002/C 84/24)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-480/99 P, Gerry Plant m.fl. (befuldmægtigede: barrister B. Hewson for solicitor T. Graham), angående appel af kendelse

afsagt den 29. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-148/98 og T-162/98, Evans m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 2837), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Erhart og B. Doherty) og South Wales Small Mines Association, Fochriw, Near Bargoed (Det Forenede Kongerige) (avocats: T. Sharpe, QC, og barrister M. Brealey for solicitor S. Llewellyn Jones), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 10. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kendelsen afsagt af Retten i Første Instans den 29. september 1999, Evans m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-148/98 og T-162/98), ophæves for så vidt:

- den afviser sag T-148/98
- den forener sagerne T-148/98 og T-162/98
- den fastslår, at det er uforholdsmæssigt at tage stilling til den i sag T-148/98 fremsatte begæring om fri proces eller de af Power Gen UK plc, National Power plc og British Coal Corporation i samme sag fremsatte interventionsbegæring
- den pålægger appellanterne i sag T-148/98 at bære deres egne omkostninger og in solidum at betale Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i sag T-162/98
- den pålægger appellanten i sag T-162/98 in solidum at betale Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i sag T-148/98.

- 2) Sag T-148/98 hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på, at den træffer afgørelse i realiteten.

- 3) Afgørelsen om omkostningerne i sag T-148/98 udsættes.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-500/99 P, **Conserve Italia Soc. Coop. arl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ⁽¹⁾

(»Appel — landbrug — EUGFL — ophævelse af en finansiel støtte — forordning (EØF) nr. 355/77 — forordning (EØF) nr. 4253/88 — proportionalitetsprincippet«)

(2002/C 84/25)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-500/99 P, Conserve Italia Soc. Coop. arl, tidligere Massalombarda Colombani SpA, San Lazzaro di Savena (Italien) (avvocati: M. Averani, A. Pisaneschi, P. de Caterini og S. Zunarelli), angående appel af dom afsagt den 12. oktober 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-216/96, Conserve Italia mod Kommissionen (Sml. II, s. 3139), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: F. Ruggeri Laderchi, bistået af M. Moretto), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.

- 2) Conserve Italia Soc. Coop. arl betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 63 af 4.3.2000.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 8. januar 2002**

i sag C-507/99, Denavit Nederland BV mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau (anmodning om præjudiciel afgørelse fra College van Beroep voor het bedrijfsleven) ⁽¹⁾

(»Landbrug — bekæmpelse af bovin spongiform encephalopati — medlemsstaternes kompetence — beslutning om slagtning og fastsættelse af tidspunktet for slagtning af britiske kalve i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996«)

(2002/C 84/26)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-507/99, angående en anmodning, som College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Denavit Nederland BV mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende medlemsstaternes kompetence til at påbyde slagtning af britiske kalve og fastsætte tidspunktet for slagtningen i forbindelse med bovin spongiform encephalopati-krisen i marts 1996 og vedrørende fortolkningen af artikel 8 i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 224, s. 29), som ændret ved Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, til direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425 (EFT 1993 L 62, s. 49), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 8. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

De fællesskabsretlige bestemmelser, der finder anvendelse på den fælles landbrugspolitik for oksekødssektoren, skal fortolkes således, at medlemsstaterne — efter fremkomst af oplysninger vedrørende en

mulig forbindelse mellem bovin spongiform encephalopati og den hos mennesker forekommende Creutzfeldt-Jacob sygdom og efter bovin spongiform encephalopati-krisen i Det Forenede Kongerige — var berettiget til i overensstemmelse med artikel 8, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked, som ændret ved Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, til direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425

— at påbyde slagtning af ungvæg, der stammede fra Det Forenede Kongerige, og som befandt sig på deres område, og

— dermed at fastsætte tidspunktet for denne slagtning.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 18.3.2000.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 7. februar 2002**

i sag C-5/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 89/391/EØF — foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — artikel 9, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 3, litra a) — arbejdsgiverens pligt til at råde over dokumenter, der indeholder en vurdering af risici for sikkerheden og sundheden under arbejdet«)

(2002/C 84/27)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-5/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Bogensberger) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og B. Muttelsee-Schön), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 5 og 189 (nu artikel 10 EF og 249 EF) samt artikel 9, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 3, litra a), i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT L 183, s. 1), idet den i medfør

af § 6 i Gesetz über die Durchführung von Massnahmen des Arbeitsschutzes zur Verbesserung der Sicherheit und des Gesundheitsschutzes der Beschäftigten bei der Arbeit (Arbeitsschutzgesetz) [lov om iværksættelse af beskyttelsesforanstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (lov om beskyttelse af arbejdstagere)] af 7. august 1996 (BGBl. 1996 I, s. 1246) fritager arbejdsgivere med ti eller færre ansatte fra pligten til at råde over dokumenter, der indeholder resultaterne af en vurdering af risiciene, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr (refererende dommer), som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 7. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 9, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 3, litra a), i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, idet den ikke har sikret, at forpligtelsen til at råde over en vurdering af risici for sikkerheden og sundheden under arbejdet i form af dokumenter, som foreskrevet i direktivet, under alle omstændigheder finder anvendelse på alle arbejdsgivere med ti eller færre ansatte.*

2) *Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 135 af 13.5.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 29. november 2001

i sag C-17/00, François De Coster mod Collège des bourgmestre et échevins de Watermael-Boitsfort (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Collège juridictionnel de la Région de Bruxelles-Capitale) (¹).

(»Præjudiciel forelæggelse — begrebet »ret i en medlemsstat« — fri udveksling af tjenesteydelser — kommunal afgift på parabolantenner — hindring for modtagelse af fjernsynsprogrammer, der sendes via satellit«)

(2002/C 84/28)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-17/00, angående en anmodning, som Collège juridictionnel de la Région de Bruxelles-Capitale (Belgien) i medfør af

artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, François De Coster mod Collège des bourgmestre et échevins de Watermael-Boitsfort, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) samt af EF-traktatens artikel 60 og 66 (nu artikel 50 EF og 55 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 29. november 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) samt EF-traktatens artikel 60 og 66 (nu artikel 50 EF og 55 EF) skal fortolkes således, at de er til hinder for, at parabolantenner pålægges en afgift som den, der blev indført ved artikel 1-3 i det regulativ, der blev vedtaget af kommunalbestyrelsen i Watermael-Boitsfort den 24. juni 1997.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 7. februar 2002

i sag C-28/00, Liselotte Kauer mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 94, stk. 1-3 — aldersdomsforsikring — hensyntagen til perioder, der er tilbagelagt med børnepasning i en anden medlemsstat, før forordning nr. 1408/71 trådte i kraft«)

(2002/C 84/29)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-28/00, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Liselotte

Kauer mod Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 94, stk. 1-3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af dommer D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 7. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 94, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, sammenholdt med EF-traktatens artikel 8 A, 48 og 52 (efter ændring nu artikel 18 EF, 39 EF, og 43 EF) alt efter det konkrete tilfælde, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter perioder, der er tilbagelagt med børnepasning i en anden stat, der er part i aftalen af 2. maj 1992 om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller i en anden medlemsstat af Den Europæiske Union, kun kan ligestilles med alderspensionsforsikringsperioder på betingelse af,

— at de er blevet tilbagelagt efter det tidspunkt, hvor forordningen trådte i kraft i den førstnævnte stat, og

— at ansøgeren til de pågældende børn oppebærer eller har oppebåret kontantydelse i anledning af moderskab eller tilsvarende ydelser i henhold til denne stats lovgivning,

mens sådanne perioder, der er tilbagelagt i indlandet, ligestilles med alderspensionsforsikringsperioder uden tidsmæssig begrænsning og uden andre betingelser.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. januar 2002

i sag C-31/00, Conseil national de l'ordre des architectes mod Nicolas Dreessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation) (¹)

(»Præjudiciel forelæggelse — artikel 10 EF og 43 EF — national lovgivning, hvorefter der til udøvelse af arkitekt- hvervet kræves eksamensbevis eller visse faglige kvalifikationer — fællesskabsstatsborger med et eksamensbevis, der ikke er medtaget i opregningen i direktiv 85/384/EØF — værtsmedlemsstatens forpligtelse til, når den får forelagt en ansøgning om tilladelse til at udøve arkitekt erhvervet på dens område, at foretage en sammenligning af de kundskaber, som bekræftes ved dette eksamensbevis samt ansøgerens faglige erfaring, og de kvalifikationer, der stilles krav om i den nationale lovgivning«)

(2002/C 84/30)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-31/00, angående en anmodning, som Cour de cassation (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Conseil national de l'ordre des architectes mod Nicolas Dreessen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 10 EF og 43 EF, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 22. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 43 EF skal fortolkes således, at når en fællesskabsstatsborger til de nationale myndigheder indgiver ansøgning om tilladelse til at udøve et erhverv, hvortil adgangen ifølge den nationale lovgivning er betinget af, at ansøgeren har et eksamensbevis eller erhvervsmæssige kvalifikationer eller perioder med erhvervs erfaring, er disse myndigheder forpligtet til at tage hensyn til samtlige eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser og til den pågældendes relevante erfaring, idet de skal foretage en sammenligning mellem på den ene side den kompetence, der er dokumenteret ved disse kvalifikationsbeviser og denne erfaring, og på den anden side de krav om kundskaber og kvalifikationer, der stilles i den nationale

lovgivning, også når et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser er blevet vedtaget for det pågældende erhverv, og det ikke gennem anvendelsen af dette direktiv er muligt at fastslå, at ansøgerens eksamensbevis eller -beviser automatisk kan anerkendes.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-35/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (¹)

(»Traktatbrud — miljø — affald — direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF og 94/62/EF — affaldshåndteringsplaner«)

(2002/C 84/31)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-35/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R.B. Wainwright og L. Ström) mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af D. Wyatt, QC), angående en påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 47), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), artikel 6 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald (EFT L 377, s. 20), og artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10), idet det ikke har udarbejdet affaldshåndteringsplaner, som er i overensstemmelse med alle bestemmelserne i de nævnte direktiver, og/eller har undladt at give Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, artikel 6 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald samt, idet der bortses fra Gibraltar, artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, idet det ikke har udarbejdet affaldshåndteringsplaner, der omfatter hele dets område, og som er i overensstemmelse med alle bestemmelserne i direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156, i direktiv 91/689 og i direktiv 94/62, og/eller har undladt at underrette Kommissionen herom.

2) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 102 af 8.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 15. januar 2002

i sag C-43/00, Andersen og Jensen ApS mod Skatteministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (¹)

(»Tilnærmelse af lovgivningerne — direktiv 90/434/EØF — fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier — tilførsel af aktiver eller tilførsel af en gren af en virksomhed — begreber«)

(2002/C 84/32)

(Processprog: dansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-43/00, angående en anmodning, som Vestre Landsret (Danmark) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Andersen og Jensen ApS mod Skatteministeriet, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, litra c) og i), i Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater

(EFT L 225, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr, A. La Pergola, L. Sevón og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: assistende justitssekretær H. von Holstein, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, litra c) og i), i Rådets direktiv 90/434/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater skal fortolkes således, at der ikke foreligger en tilførsel af aktiver i direktivets forstand i tilfælde, hvor en transaktion går ud på, at det indskydende selskab bevarer provenuet af et betydeligt lån, selskabet har optaget, mens de hertil svarende forpligtelser overføres til det modtagende selskab. Det er herved uden betydning, at det indskydende selskab bevarer en mindre aktiepost i et tredje selskab.
- 2) Det tilkommer den nationale ret at bedømme, om en tilførsel af aktiver vedrører en selvstændig bedrift i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, litra i), i direktiv 90/434, dvs. en samlet enhed, der kan fungere ved hjælp af egne midler, når det modtagende selskabs fremtidige likviditetsbehov skal tilvejebringes ved en driftskredit fra et pengeinstitut, som bl.a. kræver, at aktionærerne i det modtagende selskab stiller sikkerhed i form af aktier, der repræsenterer selskabets kapital.

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-51/00, Temco Service Industries SA mod Samir Imzilyen, Mimoune Belfarh, Abdesselam Afia-Aroussi, Khalil Lakhdar (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour du travail de Bruxelles) (¹)

(»Direktiv 77/187/EØF — varettagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder«)

(2002/C 84/33)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-51/00, angående en anmodning, som Cour du travail de Bruxelles (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Temco Service Industries SA mod Samir Imzilyen, Mimoune Belfarh, Abdesselam Afia-Aroussi, Khalil Lakhdar, procesdeltager: General Maintenance Contractors SPRL (GMC), Weisspunkt SA, tidligere Buyle-Medros-Vaes Associates SA (BMV), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varettagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer), R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varettagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter skal fortolkes således, at direktivet finder anvendelse på en situation, hvor en ordregiver, der i henhold til kontrakt har overdraget rengøring af sine lokaler til en entreprenør, som har ladet en underentreprenør opfylde kontrakten, opsiger kontrakten og med henblik på udførelse af det samme arbejde indgår en ny kontrakt med en anden entreprenør, selv om transaktionen ikke sker i forbindelse med en overdragelse af materielle eller immaterielle aktiver mellem den første entreprenør eller underentreprenøren og den nye entreprenør, men den nye entreprenør i medfør af en kollektiv overenskomst overtager en del af underentreprenørens arbejdsstyrke, dog under forudsætning af, at der overtages en efter antal og kvalifikationer betydelig del af den arbejdsstyrke, som hos underentreprenøren var beskæftiget med opfyldelsen af entreprisekontrakten.
- 2) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 77/187 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at den arbejdskontrakt eller det arbejdsforhold, som en arbejdstager, der var ansat hos overdrageren på tidspunktet for overførslen af virksomheden i direktivets artikel 1, stk. 1's forstand, havde, fortsætter i forhold til overdrageren, når den pågældende arbejdstager har modsat sig overførslen af hans arbejdskontrakt eller arbejdsforhold til erhververen.

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 15. januar 2002

i sag C-55/00, Elide Gottardo mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale ordinario di Roma)⁽¹⁾

(»Præjudiciel forelæggelse — artikel 12 EF og artikel 39, stk. 2, EF — ydelser ved alderdom — overenskomst om social sikring mellem Den Italienske Republik og Schweiz — udelukkelse af forsikringsperioder, som en fransk statsborger har tilbagelagt i Schweiz«)

(2002/C 84/34)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-55/00, angående en anmodning, som Tribunale ordinario di Roma (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Elide Gottardo mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12 EF og artikel 39, stk. 2, EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene F. Macken og S. von Bahr samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

De kompetente myndigheder i én medlemsstat, hvorunder de sociale sikringsordninger henhører, er i overensstemmelse med de fællesskabsretlige forpligtelser, som påhviler dem i medfør af artikel 39 EF, forpligtet til at tage forsikringsperioder, der er tilbagelagt i et tredjeland af en statsborger i en anden medlemsstat, i betragtning med henblik på dennes erhvervelse af ret til ydelser ved alderdom, når de samme myndigheder i en situation, hvor forudsætningerne med hensyn til bidragsbetalingen er de samme, anerkender, at sådanne perioder i henhold til en bilateral overenskomst, der er indgået mellem den førstnævnte medlemsstat og tredjelandet, tages i betragtning, når de er tilbagelagt af statens egne statsborgere.

⁽¹⁾ EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 30. januar 2002

i sag C-103/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 92/43/EØF — bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter — beskyttelse af arter«)

(2002/C 84/35)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-103/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Wainwright og P. Panayotopoulos) mod Den Helleniske Republik (befuldmægtigede: A. Samoni-Rantou og P. Skandalou), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og artikel 12, stk. 1, litra b) og d) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7), idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet og subsidiært ikke har meddelt Kommissionen de nødvendige foranstaltninger for at indføre og sætte en effektiv, streng beskyttelsesordning for havskildpadden *Caretta caretta* i Zakynthos (Grækenland) i kraft for at undgå enhver forstyrrelse af denne art i perioder, hvor dyrene yngler, samt enhver virksomhed, der kan beskadige eller ødelægge artens yngleområder, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet, R. Schintgen og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 30. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 12, stk. 1, litra b) og d) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at indføre og sætte en effektiv, streng beskyttelsesordning for havskildpadden *Caretta caretta* i Zakynthos i kraft for at undgå enhver forsætlig forstyrrelse af denne art i perioder, hvor dyrene yngler, samt enhver virksomhed, der kan beskadige eller ødelægge artens yngleområder.

- 2) Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(¹) EFT C 163 af 10.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-146/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Telekommunikation — finansiering af »forsyningspligtigheder« — nye operatørers bidrag«)

(2002/C 84/36)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-146/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først B. Doherty og F. Siredey-Garnier, derefter E. Gippini Fournier og F. Siredey-Garnier) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: først K. Rispal-Bellanger, F. Million og S. Pailler, derefter G. de Bergues, F. Million og S. Pailler), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og artikel 4c i Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester (EFT L 192, s. 10), som ændret ved Kommissionens direktiv 96/19/EF af 13. marts 1996 (EFT L 74, s. 13), samt artikel 5, stk. 1, 3, 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne (EFT L 199, s. 32), idet Den Franske Republik ikke har overholdt bestemmelserne i disse direktiver, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4c i Kommissionens direktiv 90/388/EØF af 28. juni 1990 om liberalisering af markedet for teletjenester, som ændret ved Kommissionens direktiv 96/19/EF af 13. marts 1996, samt artikel 5, stk. 1, 3, 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne, idet Den Franske Republik ikke har overholdt bestemmelserne i disse direktiver.

- 2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 163 af 10.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-148/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 98/51/EF«)

(2002/C 84/37)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-148/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først S. Dragone og F.P. Ruggeri Laderchi, derefter S. Dragone og L. Visaggio) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af G. De Bellis), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og til:

- Rådets direktiv 97/41/EF af 25. juni 1997 om ændring af direktiv 76/895/EØF, 86/362/EØF, 86/363/EØF og 90/642/EØF om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i henholdsvis frugt og grøntsager, korn, levnedsmidler af animalsk oprindelse og visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager (EFT L 184, s. 33)

- Rådets direktiv 97/76/EF af 16. december 1997 om ændring af direktiv 77/99/EØF og 72/462/EØF med hensyn til reglerne for hakket kød, tilberedt kød og visse produkter af animalsk oprindelse (EFT 1998 L 10, s. 25)
- Kommissionens direktiv 98/51/EF af 9. juli 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 95/69/EF om betingelser og bestemmelser for godkendelse og registrering af visse foderstofvirksomheder og mellemhandlere (EFT L 208, s. 43),

idet den ikke har vedtaget og under alle omstændigheder ikke har meddelt Kommissionen de nødvendige love eller administrative bestemmelser for at efterkomme direktiverne, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne A. La Pergola og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtigelser i henhold til Kommissionens direktiv 98/51/EF af 9. juli 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 95/69/EF om betingelser og bestemmelser for godkendelse og registrering af visse foderstofvirksomheder og mellemhandlere, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love eller administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 176 af 24.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 6. december 2001

i sag C-166/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 97/41/EF, 98/51/EF og 98/67/EF«)

(2002/C 84/38)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-166/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Kondou-Durande) mod Den Helleniske

Republik (befuldmægtigede: G. Kanellopoulos, C. Tsiavou og D. Tsagkaraki), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtigelser i henhold til EF-traktaten og til:

- Rådets direktiv 97/41/EF af 25. juni 1997 om ændring af direktiv 76/895/EØF, 86/362/EØF, 86/363/EØF og 90/642/EØF om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i henholdsvis frugt og grøntsager, korn, levnedsmidler af animalsk oprindelse og visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager (EFT L 184, s. 33)
- Rådets direktiv 97/76/EF af 16. december 1997 om ændring af direktiv 77/99/EØF og 72/462/EØF med hensyn til reglerne for hakket kød, tilberedt kød og visse produkter af animalsk oprindelse (EFT 1998 L 10, s. 25)
- Kommissionens direktiv 98/51/EF af 9. juli 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 95/69/EF om betingelser og bestemmelser for godkendelse og registrering af visse foderstofvirksomheder og mellemhandlere (EFT L 208, s. 43)
- Kommissionens direktiv 98/67/EF af 7. september 1998 om ændring af direktiv 80/511/EØF, 82/475/EØF, 91/357/EØF og Rådets direktiv 96/25/EF samt om ophævelse af direktiv 92/87/EØF (EFT L 261, s. 10),

idet den ikke inden for de i direktiverne fastsatte frister har vedtaget de nødvendige love eller administrative bestemmelser for at efterkomme disse, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, S. von Bahr, og dommerne A. La Pergola og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtigelser i henhold til:
 - Rådets direktiv 97/41/EF af 25. juni 1997 om ændring af direktiv 76/895/EØF, 86/362/EØF, 86/363/EØF og 90/642/EØF om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i henholdsvis frugt og grøntsager, korn, levnedsmidler af animalsk oprindelse og visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager

- Kommissionens direktiv 98/51/EF af 9. juli 1998 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 95/69/EF om betingelser og bestemmelser for godkendelse og registrering af visse foderstofvirksomheder og mellem-handlere
- Kommissionens direktiv 98/67/EF af 7. september 1998 om ændring af direktiv 80/511/EØF, 82/475/EØF, 91/357/EØF og Rådets direktiv 96/25/EF samt om ophævelse af direktiv 92/87/EØF,

idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love eller administrative bestemmelser for at efterkomme direktiverne.

- 2) Den Helleniske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 192 af 8.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. januar 2002

i sag C-170/00, Republikken Finland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsårene 1996 og 1997 — kødpræmier — procedure, som skal følges af Kommissionen«)

(2002/C 84/39)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-170/00, Republikken Finland (befuldmægtigede: T. Pynnä og E. Bygglin) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Niejahr og I. Koskinen), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2000/216/EF af 1. marts 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 67, s. 37), for så vidt som den udelukker udgifter til et beløb på 7 270 885,76 FIM, som den sagsøgende medlemsstat har afholdt i form af forudbetalte kødpræmier i regnskabsårene 1996 og 1997, fra EF-finansiering, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne S. von Bahr, D.A.O. Edward,

A. La Pergola og M. Wathelet; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 24. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 15. januar 2002

i sag C-179/00, Gerald Weidacher (kurator i konkursboet Thakis Vertriebs- und Handels GmbH) mod Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof) (¹)

(»Artikel 149 i tiltrædelsesakten for Østrig, Finland og Sverige — overgangsforanstaltninger — overskudslagre — artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 3108/94 — kompetence — indehaver af varer — gældende importafgift — berettiget forventning — proportionalitet — ligebehandling«)

(2002/C 84/40)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-179/00, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Gerald Weidacher (kurator i konkursboet Thakis Vertriebs- und Handels GmbH) mod Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 149, stk. 1, i akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1) samt vedrørende gyldigheden og fortolkningen af Kommissionens forordning (EF) nr. 3108/94 af 19. december 1994 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 328, s. 42), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón og M. Wathelet (refererende dommer), generaladvokat: J. Mischo, justitssekretær: R. Grass, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen var i henhold til artikel 149, stk. 1, i akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finland og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, kompetent til at vedtage de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 3108/94 af 19. december 1994 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.
- 2) Gennemgangen af det andet spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4 i forordning nr. 3108/94 i relation til proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 3) Begrebet »indehaver« af et overskudslager i henhold til artikel 4 i forordning nr. 3108/94 omfatter enhver, som er beføjet til at bringe det oplagrede produkt i omsætning og kan opnå en fortjeneste herved.
- 4) Artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 3108/94 skal fortolkes således, at den »importafgift«, der den 31. december 1994 gjaldt i De Tolv ved indførsel af tunesisk olivenolie, er den afgift, der er fastsat i bilag I til Kommissionens forordning (EF) nr. 3307/94 af 29. december 1994 om fastsættelse af minimumsimportafgifter for olivenolie samt importafgifter for andre produkter fra olivenoliesektoren.
- 5) Gennemgangen af det femte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3108/94 i relation til lighedsprincippet.

(¹) EFT C 211 af 22.7.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 15. januar 2002

i sag C-182/00, Lutz GmbH m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Wels) (¹)

(»Præjudiciel forelæggelse — offentliggørelse af årsregnskaber og af årsberetningen — førelse af handels- og selskabsregistret — Domstolens manglende kompetence«)

(2002/C 84/41)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-182/00, angående en anmodning, som Landesgericht Wels (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til

Domstolen for i forbindelse med en begæring fremsat for den nævnte Landesgericht af Lutz GmbH m.fl. at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 2, stk. 1, litra f), i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1968 I, s. 41), og af artikel 47 i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222, s. 11), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

De Europæiske Fællesskabers Domstol har ikke kompetence til at besvare de spørgsmål, som er forelagt af Landesgericht Wels ved kendelse af 9. maj 2000.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. januar 2002

i sag C-218/00, *Cisal di Battistello Venziano & C. Sas mod Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)* (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Vicenza) (¹)

(»EF-traktatens artikel 85, 86 og 90 (nu artikel 81 EF, 82 EF og 86 EF) — obligatorisk tilslutning til et forsikringsorgan for arbejdsskader — spørgsmålet, om et forsikringsorgan for arbejdsskader kan betegnes som en virksomhed«)

(2002/C 84/42)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-218/00, angående en anmodning, som Tribunale di Vicenza (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *Cisal di*

Battistello Venanzio & C. Sas mod Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 85, 86 og 90 (nu artikel 81 EF, 82 EF og 86 EF), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, S. von Bahr, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 22. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Begrebet virksomhed i EF-traktatens artikel 85 og 86's forstand (nu artikel 81 EF og 82 EF) omfatter ikke et organ som Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), der ved lov er tillagt forvaltningen af en forsikringsordning mod arbejdsskader og erhvervssygdomme.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 7. februar 2002

i sag C-276/00, Turbon International GmbH mod Oberfinanzdirektion Koblenz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hessisches Finanzgericht, Kassel) (¹)

(»Fælles toldtarif — toldpositioner — tarifiering i den kombinerede nomenklatur af blækkartoucher, der er kompatible med printere af mærket Epson Stylus Color — blæk (position 3215) — dele og tilbehør til maskiner i position 8471 (position 8473)«)

(2002/C 84/43)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-276/00, angående en anmodning, som Hessisches Finanzgericht, Kassel (Tyskland), i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Turbon International GmbH, der er universalsuccessor i Kores Nordic Deutschland GmbH's rettigheder og forpligtelser, mod Oberfinanzdirektion Koblenz, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af position 3215 og 8473 i den kombinerede nomenklatur, der fremgår af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1),

som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1734/96 af 9. september 1996 (EFT L 238, s. 1), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af dommer D.A.O. Edward som fungerende afdelingsformand og dommerne A. La Pergola og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 7. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1734/96 af 9. september 1996, skal fortolkes således, at en blækkartouche uden integreret printerhoved, der indeholder et plasticus, skumkunststof, metalsigte, tætninger, plomberingsfolie, et klistermærke, blæk og emballage, som både med hensyn til kartouchen og blækket kun kan anvendes i en printer, der har de samme kendetegn som blækstråleprintere af mærket Epson Stylus Color, skal tilføres i underposition 3215 90 80 i den kombinerede nomenklatur.

(¹) EFT C 259 af 9.9.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 7. februar 2002

i sag C-328/00, Maria Weber og Martin Weber mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg) (¹)

(»Fælles landbrugspolitik — ordning med støtte til oliefrø — gyldigheden af forordning (EØF) nr. 525/93«)

(2002/C 84/44)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-328/00, angående en anmodning, som Bayerisches Verwaltungsgericht Regensburg (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Maria Weber, Martin Weber mod Freistaat Bayern, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 525/93 af 8. marts 1993 om fastsættelse af de endelige regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/1993 (EFT L 56, s. 18), har Domstolen

(Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 7. februar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 525/93 af 8. marts 1993 om fastsættelse af de endelige regionale referencebeløb for producenter af sojabønner, raps-, rybs- og solsikkefrø for produktionsåret 1992/1993.

(¹) EFT C 316 af 4.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 11. december 2001

i sag C-376/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 75/439/EØF og 75/442/EØF — nationale rapporter om gennemførelse — manglende fremsendelse til Kommissionen«)

(2002/C 84/45)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-376/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. Støvlbæk og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af M. Fiorilli), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 23), som ændret ved Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver (EFT L 377, s. 48), og i henhold til artikel 12 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved direktiv 91/692, idet den ikke inden for den fastsatte frist har

tilsendt Kommissionen de rapporter vedrørende perioden 1995-1997, der omhandles i de nævnte bestemmelser, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 11. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver, idet den ikke inden for den i denne bestemmelse fastsatte frist har tilsendt Kommissionen den rapport vedrørende perioden 1995-1997, der omhandles i nævnte artikel 18.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 355 af 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 17. januar 2002

i sag C-394/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2002/C 84/46)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-394/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Irland (befuldmægtiget: D. O'Hagan), angående en påstand om, at det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (EFT 1997 L 10, s. 13), idet Irland ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet,

og under alle omstændigheder, idet det ikke har givet Kommissionen meddelelse om nævnte bestemmelser, har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 17. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, idet Irland ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Irland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 355 af 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 17. januar 2002

i sag C-423/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 96/82/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2002/C 84/47)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-423/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: C. Pochet), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (EFT 1997 L 10, s. 13), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder, idet det ikke har givet Kommissionen meddelelse herom, har

Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 17. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 15. januar 2002

i sag C-196/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg⁽¹⁾

(»Traktatbrud — miljø — direktiv 75/442/EØF — beslutning 94/3/EF — det europæiske affaldskatalog«)

(2002/C 84/48)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-196/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. Støvlbæk og J. Adda) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtigede: først N. Mackel, derefter J. Faltz), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), og i henhold til Kommissionens beslutning 94/3/EF af 20. december 1993 om udarbejdelse af en liste over affald i henhold til artikel 1, litra a), i direktiv 75/442 (EFT 1994 L 5, s. 15), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 15. januar 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, og i henhold til Kommissionens beslutning 94/3/EF af 20. december 1993 om udarbejdelse af en liste over affald i henhold til artikel 1, litra a), i direktiv 75/442.*

2) *Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 27. november 2001

i sag C-208/99, Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»EUGFL, Udviklingssektionen — Kommissionens beslutning om ophævelse af finansiel støtte tildelt i henhold til artikel 8 i forordning (EØF) nr. 4256/88 — søgsmål med påstand om delvis annullation af angivelsen af en medlemsstat som adressat — åbenbart, at sagen må afvises«)

(2002/C 84/49)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-208/99, Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: L. Fernandes, Á. Cortesão de Seça Neves og P. Fragão) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: A.M. Alves Vieira og P. Oliver), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(1999) 543, K(1999) 544 og K(1999) 545 af 4. marts 1999 om ophævelse af den støtte, der blev tildelt henholdsvis virksomhederne Belgravia L^{da}, Floreurop — Produtos Florestais L^{da} og Ordinal — Gestão de Investimentos L^{da}, fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gilmann, J.-P. Puissochet (refererende dommer) og V. Skouris; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 27. november 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) *Sagen afvises.*

2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 226 af 7.8.1999.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 11. oktober 2001

i sag C-30/00, William Hinton & Sons L^{da} mod Fazenda Pública, procesdeltager, Ministério Público (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo) (¹)

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — opkrævning af importafgifter — bogføring af importafgifter, der skal opkræves — udløb af forældelsesfristen for inddrivelsen — artikel 254 i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse — forpligtelse for den Portugisiske Republik til for egen regning at afvikle visse overskudslagre af produkter«)

(2002/C 84/50)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-30/00, angående en anmodning, som Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) i medfør af traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, William Hinton & Sons L^{da} mod Fazenda Pública, procesdeltager Ministério Público, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, 2 og 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 362, s. 21) samt af artikel 4 og 8, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 579/86 af 28. februar 1986 om de nærmere bestemmelser for lagrene af sukkerprodukter pr. 1. marts 1986 i Spanien og Portugal (EFT L 57, s. 21), har

Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), dommerne L. Sévon og M. Wathelet; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 11. oktober 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Artikel 1, stk. 2, litra c), og artikel 2, stk. 1, andet afsnit i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter skal fortolkes således, at bogføringen af det beløb, som oprindeligt blev opkrævet hos debitor, er en administrativ handling, der går forud for meddelelsen om opkrævning og den egentlige opkrævning, og som ikke nødvendigvis består i toldmyndighedens notering i regnskabsregistre eller i en anden fortegnelse, hvor det omhandlede beløb registreres.

2) Artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 skal fortolkes således, at når den første opgørelse af det skyldige afgiftsbeløb annulleres og erstattes af en anden opgørelse, der — uden at det retlige grundlaget for opkrævningen, derved ændres — fastsætter et afgiftsbeløb, der er mindre end det, der oprindeligt var opgjort, skal inddrivelsen anses for at være indledt ved den første opgørelse.

3) Hverken artikel 254 i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne eller bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 3771/85 af 20. december 1985 om lagre af landbrugsprodukter i Portugal og i Kommissionens forordning (EØF) nr. 579/86 af 28. februar 1986 om de nærmere bestemmelser for lagrene af sukkerprodukter pr. 1. marts 1986 i Spanien og Portugal, er til hinder for, at Den Portugisiske Republik pålægger indehavere af overskudssukker, som de ville kunne have eksporteret dette inden for den fastsatte frist, at betale de afgifter, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 579/86.

4) Toldmyndighederne i en medlemsstat skal give afkald på opkrævning af afgifterne i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, når:

— afgifterne ikke er blevet opkrævet som følge af fejlagtig fortolkning eller fejlagtig anvendelse af bestemmelserne vedrørende den omhandlede opkrævning, der er en konsekvens af en aktiv handlemåde fra de kompetente myndigheders side, hvilket udelukker fejl, der opstår på grund af debtors unøjagtige angivelser i erklæringen,

— en debitor i god tro ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget denne fejl på trods af sin erhvervsmæssige erfaring og på trods af den omhu, som han bør udvise og

— denne debitor har overholdt alle gældende regler for så vidt angår angivelsen af den begivenhed, der giver anledning til opkrævningen af den omhandlede afgift.

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Anden Afdeling)

af 3. december 2001

i sag C-59/00, Bent Moustén Vestergaard mod Spøttrup Boligselskab (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret) (¹)

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — offentlige bygge- og anlægskontrakter — bygge- og anlægskontrakter, der ikke overskrider de tærskelværdier, der er fastsat i direktiv 93/37/EØF — bestemmelse om påbudt anvendelse af et produkt af et bestemt fabrikat uden mulighed for anvendelse af et lignende produkt — frie varebevægelser«)

(2002/C 84/51)

(Processprog: dansk)

I sag C-59/00, angående en anmodning, som Vestre Landsret (Danmark) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Bent Moustén Vestergaard mod Spøttrup Boligselskab, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 6 og 30 (efter ændring nu artikel 12 EF og 28 EF), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen og V. Skouris (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 3. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) er til hinder for, at en ordregivende myndighed i udbudsbetingelserne vedrørende en offentlig bygge- og anlægskontrakt, der ikke overskrider den tærskelværdi, der er fastsat i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, indsætter en bestemmelse, hvorefter der til opfyldelsen af den pågældende kontrakt skal anvendes et bestemt fabrikat, såfremt denne bestemmelse ikke ledsages af bemærkningen »eller dermed ligestillet«.

(¹) EFT C 122 af 29.4.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Sjette Afdeling)

af 22. november 2001

i sag C-223/00, Directora-Geral do Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) mod Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo)⁽¹⁾

(»Præjudiciel forelæggelse — afvisning«)

(2002/C 84/52)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-223/00, angående en anmodning, som Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Directora-Geral do Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) mod Partex — Companhia Portuguesa de Serviços, SA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38) og af Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516 (EFT L 289, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne N. Colneric, C. Gulmann, J.-P. Puissochet og R. Schintgen; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 22. november 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Anmodningen om præjudiciel afgørelse forelagt af Supremo Tribunal Administrativo ved kendelse af 10. maj 1999 afvises.

⁽¹⁾ EFT C 233 af 12.8.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Tredje Afdeling)

af 23. oktober 2001

i sag C-281/00 P, Una Film »City Revue« GmbH mod Europa-Parlamentet⁽¹⁾

(»Direktiv 98/43/EF om reklame for tobaksvarer og sponsering til fordel for disse — appel — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse — pålæggelse af sagsomkostninger«)

(2002/C 84/53)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-281/00 P, Una Film »City Revue« GmbH, Wien (Østrig), ved Rechtsanwalt R. Borgelt, bistøttet af professor M. Dausen, angående appel af dom afsagt den 27. juni 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98, Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Sml. II, s. 2487), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom og om, at de af sagsøgeren i første instans nedlagte påstande tages til følge — de andre parter i appelsagen: Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: C. Pennera og M. Berger), Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: R. Gosálbo Bono og S. Marquardt), Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: U. Wölker og I. Martínez del Peral), Markenverband eV, Wiesbaden (Tyskland), Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA, Valdagno (Italien), Lancaster BV, Amsterdam (Nederlandene), Den Franske Republik, Republiken Finland, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, samt Salamander AG, Kornwestheim (Tyskland), Zino Davidoff SA, Fribourg (Schweiz), og Davidoff & Cie SA, Genève (Schweiz), Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership, Panel Two and Four Advertising SA, Rythmos Outdoor Advertising SA og Media Center Advertising SA, Athen (Grækenland) — har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af den fungerende formand for Tredje Afdeling, C. Gulmann, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 23. oktober 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse vedrørende den af Una Film »City Revue« GmbH iværksatte appel.

2) Una Film »City Revue« GmbH, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.

- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 259 af 9.9.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Tredje Afdeling)

af 23. oktober 2001

i sag C-313/00 P, Zino Davidoff SA mod Europa-Parlamentet (¹)

(»Direktiv 98/43/EF om reklame for tobaksvarer og sponsering til fordel for disse — appel — uforment at træffe afgørelse — pålæggelse af sagsomkostninger«)

(2002/C 84/54)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-313/00 P, Zino Davidoff SA, Fribourg (Schweiz), og Davidoff & Cie SA, Genève (Schweiz), ved advokat R. Wägenbaur, angående appel af dom afsagt den 27. juni 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98, Salamander m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Sml. II, s. 2487), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom og om, at de af sagsøgerne i første instans nedlagte påstande tages til følge — de andre parter i appelsagen: de sagsøgte i første instans, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: C. Pennera og M. Berger), Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: R. Gosálbo Bono og S. Marquardt), intervenienterne i første instans, Lancaster BV, Amsterdam (Nederlandene), ved advokat R. Wägenbaur, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: U. Wölker og I. Martínez del Peral), Markenverband eV, Wiesbaden (Tyskland), Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA, Valdagno (Italien), Den Franske Republik, Republiken Finland, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, samt Salamander AG, Kornwestheim (Tyskland), Una Film »City Revue« GmbH, Wien (Østrig), Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership, Panel Two and Four Advertising SA, Rythmos Outdoor Advertising SA og Media Center Advertising SA, Athen (Grækenland) — har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af den fungerende formand for Tredje Afdeling, C. Gulmann, og dommerne J.-P. Puissochet (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 23. oktober 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse vedrørende den af Zino Davidoff SA og Davidoff & Cie SA iværksatte appel.

- 2) Zino Davidoff SA, Davidoff & Cie SA, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.

- 3) Lancaster BV og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 302 af 21.10.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Tredje Afdeling)

af 13. november 2001

i sag C-430/00 P, Anton Dürbeck GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — fælles markedsordning — bananer — indførsler fra AVS-stater og tredjelande — ansøgning om udstedelse af supplerende importlicenser — særligt vanskeligt tilfælde — overgangsforanstaltninger — artikel 30 i forordning (EØF) nr. 404/93 — tabsbegrænsning — annullationssøgsmål«)

(2002/C 84/55)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-430/00 P, Anton Dürbeck GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland), ved Rechtsanwalt G. Meier, angående appel af dom afsagt den 19. september 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-252/97, Dürbeck mod Kommissionen (Sml. II, s. 3031), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: K.-D. Borchardt og C. van der Hauwaert), Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta) og Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og C. Vasak) — har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af C. Gulmann som fungerende formand for Tredje Afdeling og dommerne J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 13. november 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Anton Dürbeck GmbH betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Franske Republik og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 22. november 2001

i sag C-80/01, Michel Sarl mod Recettes des douanes (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal d'instance de Châteauroux)⁽¹⁾

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — spørgsmål, hvis besvarelse klart kan udledes af retspraksis — direktiv 92/12/EØF — den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, oplægning og omsætning heraf samt kontrol hermed — direktiv 92/81/EØF — harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier — afslag på tilbagebetaling af en intern afgift af mineralolieprodukter«)

(2002/C 84/56)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-80/01, angående en anmodning, som Tribunal d'instance de Châteauroux (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Michel Sarl mod Recettes des douanes, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 3, litra a) og litra b) [efter ændring nu artikel 3, stk. 1, litra a) og litra b), EF], af første betragtning til Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1) og af dette direktivs artikel 3, stk. 2, samt af sjette og ottende betragtning til Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316, s. 12), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 22. november 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 3, litra a) og litra b) [efter ændring nu artikel 3, stk. 1, litra a) og litra b), EF], første betragtning til Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed og dette direktivs artikel 3, stk. 2, samt sjette og ottende betragtning til Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat i tilfælde, hvor betaling fra en kunde hos en virksomhed, der handler med mineralolieprodukter, er udeblevet, afslår at tilbagebetale en punktafgift, såsom den interne afgift af mineralolieprodukter, som er erlagt af virksomheden.

⁽¹⁾ EFT C 108 af 7.4.2001.

DOMSTOLENS KENDELSE

af 24. oktober 2001

i sag C-186/01 R, Alexander Dory mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Stuttgart)⁽¹⁾

(»Særlige rettergangsformer — præjudiciel forelæggelse — Domstolen ikke kompetent«)

(2002/C 84/57)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-186/01 R, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Stuttgart (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Alexander Dory mod Forbundsrepublikken Tyskland, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40), har Domstolen afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.

⁽¹⁾ EFT C 200 af 14.7.2001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. september 2001 af Verwaltungsgerichtshof i sagen Franca Ninni-Orasche mod Bundesminister für Wissenschaft, Verkehr und Kunst

(Sag C-413/01)

(2002/C 84/58)

Ved kendelse afsagt den 13. september 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. oktober 2001, har Verwaltungsgerichtshof i sagen Franca Ninni-Orasche mod Bundesminister für Wissenschaft, Verkehr und Kunst forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1.1. Medfører en EU-statsborgers kortvarige (her: toenhalv måned) og på forhånd tidsbegrænsede arbejde i en medlemsstat, hvis statsborgerskab han ikke har, at han erhverver status som arbejdstager i henhold til EF-traktatens artikel 48 (nu artikel 39 EF)?
- 1.2. Har det i forbindelse med vurderingen af, om den pågældende har status som arbejdstager i ovennævnte forstand, nogen betydning,
 - 1.2.1. at han først nogle år efter sin indrejse i værtslandet påbegyndte dette arbejde,
 - 1.2.2. at han først kort tid efter ophøret af sit kortvarige, tidsbegrænsede arbejdsforhold ved en eksamen i sit hjemland har erhvervet de nødvendige kvalifikationer for adgang til et universitetsstudium i værtslandet,
 - 1.2.3. at han i tidsmæssig tilknytning til det kortvarige, tidsbegrænsede arbejdsforhold indtil påbegyndelsen af sit studium har gjort sig anstrengelser for at finde et nyt arbejde?
2. Såfremt spørgsmålet under punkt 1 — om den pågældende har status som (vandrende) arbejdstager — besvares bekræftende:
 - 2.1. Ophører et på forhånd tidsbegrænset arbejdsforhold frivilligt ved arbejdsperiodens udløb?
 - 2.2. Hvis dette spørgsmål besvares bekræftende, har nedenstående omstændigheder alene eller sammen med det andet her nævnte faktum — med hensyn til bedømmelsen af, om arbejdsforholdets afslutning var frivilligt henholdsvis ufrivilligt — da betydning,

2.2.1. at den pågældende først kort tid efter arbejdsforholdets afslutning ved en eksamen i sit hjemland har erhvervet de nødvendige kvalifikationer for at få adgang til et universitetsstudium i værtslandet, og/eller

2.2.2. at den pågældende i direkte tilknytning dertil og indtil påbegyndelsen af sit studium har gjort sig anstrengelser for at finde et nyt arbejde?

Har det i den forbindelse betydning for besvarelsen af spørgsmålet, om det nye arbejde, som den pågældende gør sig anstrengelser for at opnå, efter sin art er en slags fortsættelse af det afsluttede tidsbegrænsede arbejde på et sammenligneligt (lavt) niveau eller om det er et arbejde, der svarer til den i mellemtiden erhvervede højere eksamen?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. oktober 2001 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Sociedad Cooperativa General Agropecuaria (ACOR) mod Administración General del Estado, Azucareras Reunidas de Jaén SA og Azucarera Ebro Agrícolas SA

(Sag C-416/01)

(2002/C 84/59)

Ved kendelse afsagt den 3. oktober 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. oktober 2001, har Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Sociedad Cooperativa General Agropecuaria (ACOR) mod Administración General del Estado, Azucareras Reunidas de Jaén SA og Azucarera Ebro Agrícolas SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Såfremt den kompetente myndighed i en medlemsstat i forbindelse med udøvelsen af den administrative kontrol med en sammenlægning af virksomheder af hensyn til beskyttelsen af konkurrencen finder det nødvendigt, at der foretages en ny fordeling af sukkerproduktionskvoterne mellem de virksomheder, der er etableret i medlemsstaten, spørges:

- a) Er bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981⁽¹⁾ og/eller i Rådets forordning (EØF) nr. 193/82 af 26. januar 1982⁽²⁾ til hinder for, at den nævnte myndighed bestemmer, at en sådan overførsel eller omfordeling af kvoter skal ske imod vederlag, således at den eller de virksomheder, som opnår tildelinger, pålægges en forpligtelse til at udrede en økonomisk modydelse?
- b) Såfremt svaret er benægtende, er de nævnte bestemmelser dog til hinder for, at prisen for den kvote, der skal overføres, og fordelingen af denne fastsættes ved hjælp af en offentlig licitation? Er de nævnte bestemmelser også til hinder for denne fremgangsmåde med offentlig licitation, såfremt det er bestemt, at der i forbindelse med omfordelingen af kvoter, som gennemføres ved hjælp af en sådan licitationsprocedure, vil blive truffet passende foranstaltninger med henblik på at undgå enhver mulig skadevirkning for de nationale sukkerroevlere?
- c) Er fortolkningen af fællesskabsbestemmelserne den samme, og skal svarene også være de samme efter Rådets forordning (EF) nr. 1260/2001 af 19. juni 2001⁽³⁾ om den fælles markedsordning for sukker, hvorved de tidligere forordninger blev ophævet?

- (1) ... om den fælles markedsordning for sukker, EFT L 177 af 1.7.1981, s. 4.
- (2) ... om almindelige regler for overførsel af kvoter i sukkersektoren, EFT L 21 af 29.1.1982, s. 3.
- (3) EFT L 178 af 30.6.2001, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 23. oktober 2001 af Regeringsrätten i sagen Försäkringsaktiebolaget Skandia og Ola Ramstedt mod Riksskatteverket

(Sag C-422/01)

(2002/C 84/60)

Ved beslutning truffet den 23. oktober 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. oktober 2001, har Regeringsrätten i sagen Försäkringsaktiebolaget Skandia og Ola Ramstedt mod Riksskatteverket forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal fællesskabsrettens bestemmelser om fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital, særligt artikel 49 EF, sammenholdt med artikel 12 EF, fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af nationale skatteregler, som indebærer, at en forsikring, som er tegnet i et forsikringsselskab i

England, Tyskland eller Danmark, og som opfylder de betingelser, som i Sverige stilles til en erhvervstilknyttet pensionsforsikring — bortset fra betingelsen om, at den skal være tegnet i et forsikringsselskab, der drives i Sverige — behandles som en kapitalforsikring, med heraf følgende indkomstskattemæssige virkninger som, alt afhængigt af omstændighederne i det enkelte tilfælde, kan være mindre fordelagtige end de skattemæssige virkninger, som en erhvervstilknyttet pensionsforsikring medfører?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 8. november 2001 af Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg i sagen Design Concept SA mod Flanders Expo SA

(Sag C-438/01)

(2002/C 84/61)

Ved dom afsagt den 8. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. november 2001, har Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg i sagen Design Concept SA mod Flanders Expo SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Omfatter artikel 9, stk. 2, litra e), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, for så vidt angår »reklamevirksomhed«, ydelser, som leveres indirekte til annoncøren og faktureres til en tredjemand, der viderefakturerer dem til ham, såfremt annoncøren ikke fremstiller et gode, i hvis pris omkostningerne til tjenesteydelsen kommer til at indgå?

- (1) EFT L 145, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. september 2001 af Bundesverwaltungsgericht i sagen Stadt Villingen-Schwenningen mod Ophilia Akosua Owusu

(Sag C-444/01)

(2002/C 84/62)

Ved kendelse afsagt den 18. september 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. november 2001, har Bun-

desverwaltungsgericht i sagen Stadt Villingen-Schwenningen mod Ophilia Akosua Owusu forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Når henses til retstilstanden den 16. maj 1997, var den selvstændige prostitutionsvirksomhed, som en statsborger i medlemsstat A udøvede i medlemsstat B, da omfattet af etableringsfriheden (EF-traktatens artikel 52) eller den fri udveksling af tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 59)? Er det herved afgørende, om prostitution på det pågældende tidspunkt inden for landets område blev anset for at være i strid med almindelig sædelighed og sociale normer?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Havde statsborgeren i medlemsstat A i henhold til retstilstanden pr. 16. maj 1997 umiddelbart ret til ophold i medlemsstat B ifølge EF-traktatens artikel 8 A?

3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende:

Havde hun i henhold til retstilstanden pr. 16. maj 1997 opholdsret under betingelserne i artikel 1 i Rådets direktiv 90/364⁽¹⁾ af 28. juni 1990 om opholdsret (EFT L 180, s. 26), selv om medlemsstat B på det nævnte tidspunkt endnu ikke havde gennemført direktivet i national ret?

4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Skulle hun på indrejsetidspunktet råde over tilstrækkelige midler og godtgøre dette over for den kompetente myndighed, eller er det tilstrækkeligt, når hun under sit ophold i medlemsstat B ikke har faldet dens sociale system til byrde?

⁽¹⁾ EFT L 180, s. 26.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. oktober 2001 af Tribunale di Biella (sat med én dommer) i sagen Roberto Simoncello og Piera Boerio mod Direzione Provinciale del lavoro (Vercelli)

(Sag C-445/01)

(2002/C 84/63)

Ved kendelse afsagt den 18. oktober 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. november 2001, har Tribunale

di Biella (sat med én dommer) i sagen Roberto Simoncello og Piera Boerio mod Direzione Provinciale del lavoro (Vercelli) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 9a, stk. 2, i lov nr. 608 af 28. november 1996 — hvad angår dennes regler om, at arbejdsgiveren har pligt til at give meddelelse om alle ansættelsesforhold til Sezione Circostrizionale per l'Impiego — samt artikel 10 i lovdekret nr. 469 af 23. december 1997, med henvisningen til artikel 9a, i lov nr. 608 af 1996 i tilfælde af formidling foretaget af uautoriserede, forenelige med de fællesskabsretlige principper i EØF-traktatens artikel 39, 43 og 86 (tidligere artikel 48, 52 og 90)?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. november 2001 af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o. mod Republikken Østrig

(Sag C-447/01)

(2002/C 84/64)

Ved kendelse afsagt den 5. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. november 2001, har Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen DLD Trading Company Import-Export, spol. s.r.o. mod Republikken Østrig forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er den adfærd, som det under faktum er redegjort for, at myndighederne har udvist, herunder navnlig ændringen af det afgiftsfrie beløb ved rejser fra den 1. januar 1998 til 75 EUR henholdsvis 100 EUR ved toldlovens § 97a sammenholdt med toldbekendtgørelsens § 19a, og den mængdemæssige begrænsning ved fritagelsen for moms og forbrugsafgift for tobaksvarer, i strid med en retsregel i den umiddelbart anvendelige fællesskabsret eller i et direktiv, og i givet fald hvilken?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Skaber den krænkede retsregel i den umiddelbart anvendelige fællesskabsret eller i et direktiv subjektive rettigheder for sagsøgeren i hovedsagen?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende:

Råder Domstolen på grundlag af forelæggelseskendelsen over alle de nødvendige oplysninger for selv at kunne tage stilling til, om den nationale myndighed har handlet skadevoldende, eller overlades det til den forelæggende østrigske ret at tage stilling til dette spørgsmål?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. november 2001 af Bundesvergabeamt (Østrig) i sagen 1. EVN AG, 2. WIENSTROM GmbH mod Republikken Østrig

(Sag C-448/01)

(2002/C 84/65)

Ved kendelse afsagt den 13. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. november 2001, har Bundesvergabeamt i sagen 1. EVN AG, 2. WIENSTROM GmbH mod Republikken Østrig forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Har den ordregivende myndighed, i henhold til de fællesskabsretlige forskrifter, der gælder for udbud af offentlige kontrakter, herunder navnlig artikel 26 i direktiv 93/36/EØF⁽¹⁾, ved indkøb af strøm ret til at fastsætte et kriterium, der vægtes med 45 %, og hvorefter de bydende pålægges at angive — uden at der er fastsat et bestemt tidspunkt for levering — hvor stor en del af den strøm, de leverer til en ikke nærmere bestemt kundekreds, hidrører fra vedvarende energikilder, og hvorefter den bydende, der angiver den største mængde, opnår maksimumspoint, og hvorved der kun tages hensyn til den mængde, der overstiger det i henhold til den udbudte kontrakt forventede forbrug?
2. Er det i henhold til de fællesskabsretlige forskrifter, der gælder for udbud af offentlige kontrakter, herunder navnlig artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 89/665/EØF⁽²⁾, under en klageprocedure i henhold til artikel 1 i direktiv 89/665/EØF forbudt at gøre annullationen af en ulovlig beslutning afhængig af, at det godtgøres, at den ulovlige beslutning har væsentlig betydning for udfaldet af udbudsprocedurens udfald?
3. Er det, i henhold til de fællesskabsretlige forskrifter, der gælder for udbud af offentlige kontrakter, herunder navnlig artikel 26 i direktiv 93/36/EØF, under en klage-

procedure i henhold til artikel 1 i direktiv 89/665/EØF, forbudt at gøre annullationen af en ulovlig beslutning afhængig af, at det godtgøres, at den ulovlige beslutning er af væsentlig betydning for udbudsprocedurens udfald, når dette har til følge, at klageinstansen herved undersøger, om indplaceringen af de afgivne bud faktisk ændrer sig, når buddene underkastes en ny bedømmelse, og hvorunder der ikke tages hensyn til det ulovlige udvælgelseskriterium?

4. Er den ordregivende myndighed i henhold til de fællesskabsretlige forskrifter, der gælder for udbud af offentlige kontrakter, herunder navnlig artikel 26 i direktiv 93/36/EØF, forpligtet til at tilbagekalde udbuddet, når et af de af den ordregivende myndighed fastsatte tildelingskriterier under en klageprocedure i henhold til artikel 1 i direktiv 89/665/EØF viser sig at være ulovligt?

⁽¹⁾ EFT L 199, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 395, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 11. maj 2001 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Abbey Life Assurance Company Ltd mod Kok Theam Yeap

(Sag C-449/01)

(2002/C 84/66)

Ved kendelse afsagt den 11. maj 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. november 2001, har Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Abbey Life Assurance Company Ltd mod Kok Theam Yeap forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan »livsforsikringspolicer, livrenteordninger, sygdoms- og pensionsordninger, investeringsforeninger, ordninger med offshore midler og skattemæssige opsparingsordninger vedrørende aktier, samt andre kontrakter, som tilbydes af Abbey-koncernen« eller nogen af de nævnte betragtes som »varer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Regulations 1993 og/eller i direktivet?
2. Skal »livsforsikringspolicer, livrenteordninger, sygdoms- og pensionsordninger, investeringsforeninger, ordninger med offshore midler og skattemæssige opsparingsordninger vedrørende aktier, samt andre kontrakter, som tilbydes af Abbey-koncernen« eller nogen af de nævnte kunne
 - i) markedsføres og/eller

ii) overdrages

før de kan betragtes som »varer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Regulations 1993 og i direktivet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. oktober 2001 af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i sagen 1.) Margarete Ospelt, 2.) Schlössle Weissenberg Familienstiftung mod Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

(Sag C-452/01)

(2002/C 84/67)

Ved kendelse afsagt den 19. oktober 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. november 2001, har Verwaltungsgerichtshof i sagen 1.) Margarete Ospelt, 2.) Schlössle Weissenberg Familienstiftung mod Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 12 EF (tidligere EF-traktatens artikel 6) og artikel 56 ff. EF (tidligere EF-traktatens artikel 73 B ff.) fortolkes således, at ordninger, hvorefter handel med land- og skovbrugsarealer — af almennyttige hensyn til opretholdelse, styrkelse eller etablering af et levedygtigt landbrugserhverv — er underkastet begrænsninger fra forvaltningsmyndighedernes side, når henses til de i Den Europæiske Union sikrede grundfriheder — navnlig den fri kapitalbevægelighed — også kan anvendes over for medlemsstater i EØS i den forstand, som udtrykket »tredjelande« er anvendt i artikel 56, stk. 1, EF (tidligere EF-traktatens artikel 73 B)?
2. Dersom spørgsmål 1. besvares bekræftende:

Skal artikel 12 EF (tidligere EF-traktatens artikel 6) og artikel 56 ff. EF (tidligere EF-traktatens artikel 73 B ff.), fortolkes således, at det er i strid med fællesskabsretten, når sagsøgerne — i henhold til (Vorarlberger) Gesetz über den Verkehr mit Grundstücken (østrigsk delstatslov om handel med fast ejendom — herefter »Grundverkehrsgesetz« eller »VGVG«) LGBL für Vorarlberg nr 61/1993 (herefter VGVG 1993) — ved handel med landbrugsarealer allerede inden indførsel af ejendomsretten i tingbogen skulle indlede en »tilladelsesprocedure«, således at en af deres i Den Europæiske Unions bestemmelser sikret grundfrihed, der også skal finde anvendelse over for medlemsstater i EØS i den forstand, som udtrykket »tredjelande« er anvendt i artikel 56, stk. 1, EF (tidligere EF-traktatens artikel 73 B), hermed blev krænket?

Sag anlagt den 27. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-455/01)

(2002/C 84/68)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. november 2001 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Wainwright og Roberto Amorosi som befuldmægtigede.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter traktatens artikel 28 og 30 ved at opretholde lovbestemmelser, hvorefter det er en betingelse for at markedsføre endnu ikke fuldstændigt harmoniserede produkter, der anvendes på handelsskibe, som fører italiensk flag, at få udstedt en typeattest fra et nationalt institut — hvorved retten til at markedsføre produktet kan forbeholdes indehaveren heraf — og ved ikke at anerkende gyldigheden af de prøver, som udføres i overensstemmelse med internationale standarder af organer, der er akkrediteret i de andre medlemsstater eller i de stater, som er kontraherende parter i EØS-aftalen, selv når oplysningerne stilles til rådighed af de kompetente myndigheder, og det fremgår af attesterne, at de pågældende materialer frembyder en tilsvarende sikkerhed.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge Kommissionen foreligger der utvivlsomt en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der kan hindre samhandelen inden for Fællesskabet, når der for varer, som er lovligt fremstillet og bragt i omsætning i andre medlemsstater, anvendes de for indenlandske produkter fastsatte forskrifter, selv om dette ikke er begrundet i tvingende hensyn. Navnlig er det en foranstaltning med tilsvarende virkning, når man ved udstedelsen af en »godkendt typeattest« nægter at tage hensyn til de attester, som følger med produkterne, selv om disse indeholder de nødvendige oplysninger til vurdering af produkternes grad af sikkerhed.

Denne opfattelse må ifølge Kommissionen anses for uomtvistet. Det i sagen omtvistede spørgsmål er derimod den foranstaltning, som den italienske stat har truffet med henblik

på at tilpasse sine nationale lovbestemmelser til fællesskabsrettens principper, efter at den indbyrdes modstrid mellem disse er fastslået. Herom anfører Kommissionen, at der ikke ved driftsreglement nr. 57/2000 af 4. august 2000, som er udstedt af Comando del Corpo delle Capitanerie di porto, er foretaget nogen reel nogen ændring af de anfægtede bestemmelser i dekret nr. 347/94.

Efter Kommissionens opfattelse er de italienske myndigheder bekendt med denne retstilstand, hvilket fremgår af, at de flere gange har erkendt at være bundet af en forpligtelse til at foretage de nødvendige ændringer i DPR nr. 347/94 med henblik på at tilpasse dekretet til fællesskabsrettens principper, men endnu ikke har opfyldt denne forpligtelse.

Appel iværksat den 28. november 2001 af Henkel KGaA til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-335/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-456/01 P)

(2002/C 84/69)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. november 2001 iværksat appel af Henkel KGaA ved Rechtsanwältte Holger Friedrich Wissel og Dr. Christian Osterrieth, Düsseldorf, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-335/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)⁽¹⁾.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) den 19. september 2001 i sag T-335/99, der er forkyndt den 1. oktober 2001, ophæves delvist, og

afgørelse truffet af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked den 21. september 1999 i sag R 71/1999-3 vedrørende EF-varemærkeansøgning 703 231 annulleres.

- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker⁽²⁾: I modsætning til opfattelsen hos Retten i Første Instans mangler det ansøgte varemærke ikke det konkrete fornødne særpræg. På ansøgningstidspunktet var både den valgte tabletform og den valgte farvesammensætning, navnlig sammensætningen af disse to, usædvanlig for et vaskemiddel og var slet ikke teknisk betinget.

I modsætning til førstestansens opfattelse taler principielt intet for ved dagligvarer, der er beregnet til forbrug, at antage, at forbrugernes opmærksomhed kan anses for ringere; det modsatte er snarere korrekt.

Subsidiært: Selv hvis det afhang af registreringstidspunktet, kan det ikke udelukkes, at den omtvistede varemærkeansøgning er egnet som oprindelsesbetegnelse. Det er ikke tilladt at betragte vareområdet således, at spørgsmålet er, om fornødent særpræg kan udelukkes, fordi der er nogle ligheder mellem varerne — en sådan betragtning sammenblander på en utilladelig måde spørgsmålet om registreringsevne med spørgsmålet om beskyttelsesområdet henholdsvis forvekslingsrisikoen. Selv ved en lighed, hvor der er risiko for forveksling, er indehaveren af det prioritetsmæssigt ældre varemærke forpligtet til at få slettet det yngre varemærke i henhold til artikel 8 i forordning nr. 40/94.

⁽¹⁾ Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

⁽²⁾ EFT L 11, s. 1.

Appel iværksat den 28. november 2001 af Henkel KGaA til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-336/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-457/01 P)

(2002/C 84/70)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. november 2001 iværksat appel af Henkel KGaA ved Rechtsanwältte Holger Friedrich Wissel og Dr. Christian Osterrieth, Düsseldorf, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-336/99, Henkel KGaA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)⁽¹⁾.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) den 19. september 2001 i sag T-336/99, der er forkyndt den 1. oktober 2001, ophæves delvist, og
afgørelse truffet af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked den 21. september 1999 i sag R 71/1999-3 vedrørende EF-varemærkeansøgning 703 231 annulleres.
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Anbringenderne og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-456/01 P anførte.

(¹) Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

Sag anlagt den 29. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-458/01)

(2002/C 84/71)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. november 2001 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Chiara Cattabriga og Arnaud Bordes, som befuldmægtigede.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/90/EF af 15. november 1999 om ændring af direktiv 90/539/EØF om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande og i henhold til traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189), hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde de gennemførelsesfrister, der er fastsat i direktiverne. For så vidt angår ovennævnte direktiv udløb den nævnte frist den 1. juli 2000, uden at Den Italienske Republik havde udstedt de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det i Kommissionens påstande nævnte direktiv.

Sag anlagt den 29. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-459/01)

(2002/C 84/72)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. november 2001 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Christopher Docksey og Karen Banks, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Irland ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger (¹) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (²), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre disse direktiver, eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Irland pålægges at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249 EF er direktiver bindende for enhver medlemsstat med hensyn til det tilsigtede mål, og dette

indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde direktivets frist for at efterkomme det. Fristen er udløbet, uden at Irland har indført de nødvendige bestemmelser til at efterkomme de i Kommissionens påstande nævnte direktiver.

(¹) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31-50.

(²) EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

som det er fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT 1971 II s. 311),

— ikke rettidigt har stillet de hermed forbundne egne indtægter til rådighed for Kommissionen, og

— idet det har afvist at betale de dermed forbundne morarenter.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 28. november 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-460/01)

(2002/C 84/73)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. november 2001 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H.M.H. Speyart og G. Wilms, som befuldmægtigede.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene mellem den 1. januar 1991 og 31. december 1995 har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11a, stk. 2, andet afsnit, andet punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1062/87 af 27. marts 1987 om gennemførelsesbestemmelser til og forenkling af proceduren for fællesskabsforsendelse(¹), artikel 49, stk. 2, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1214/92 af 21. april 1992 om gennemførelsesbestemmelser til og forenkling af proceduren for fællesskabsforsendelse(²) og artikel 379, stk. 2, tredje punktum, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks(³) samt artikel 2 og artikel 9, 10 og 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter(⁴), idet det — når en klarerer af en ekstern fællesskabsforsendelse ikke inden for en frist på tre måneder, efter at afsendelsestoldstedet har givet underretning om, at forsendelsen ikke er blevet frembudt rettidigt på bestemmelsestoldstedet, har ført bevis for, at den pågældende forsendelse er gennemført forskriftsmæssigt

— ikke senest på tredjedagen efter udløbet af denne frist har bogført og opkrævet den pågældende told og andre afgifter, eller foretager dette efterfølgende,

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Tilsidesættelse af artikel 11a, stk. 2, andet afsnit, andet punktum, i forordning nr. 1062/87, artikel 49, stk. 2, tredje punktum, i forordning nr. 1214/92 og artikel 379, stk. 2, tredje punktum, i forordning nr. 2454/93 (gennemførelsesforordning til EF-toldkodeksen): Det følger af artikel 96 i forordning nr. 2913/92(⁵) (»toldkodeksen«), og artikel 356 og 379 i dens gennemførelsesforordning, at der findes ufravigelige frister for de handlinger, der skal foretages af klarereren og afsendelses- og modtagelses-toldstederne inden for rammerne af den eksterne fællesskabsforsendelse, navnlig når en af en sådan transport omfattet forsendelse ikke frembydes rettidigt på bestemmelsestoldstedet. Nederlandene og Kommissionen er uenige om den korrekte anvendelse af fristen på tre måneder, der begynder at løbe på datoen for underretningen om den manglende frembydelse (artikel 379, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen og de tidligere gældende lignende bestemmelser). Denne frist er i første instans bindende for klarereren, der er forpligtet til inden for denne periode at føre bevis for, at den pågældende transport er blevet gennemført forskriftsmæssigt. Denne frist er imidlertid også bindende for den medlemsstat, hvor afsendelsestoldstedet er beliggende, i den forstand at det følger af den næstsidste sætning i artikel 317, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen, at ved afslutningen af denne frist, og hvis klarereren ikke har fremlagt beviset, skal denne medlemsstat inden for rimelig tid opkræve og bogføre den omhandlede toldskyld. Den første dag i den fjerde måned, der følger efter underretningen om manglende frembydelse, har afsendelsestoldstedet alle de oplysninger, der er nødvendige for at beregne det pågældende afgiftsbeløb (toldkodeksens artikel 217, stk. 1, og artikel 218, stk. 3 in initio og litra a)) og for at fastslå, hvem der er debitor: i nærværende sag klarereren (toldkodeksens artikel 218, stk. 3 in initio og litra b)). I henhold til toldkodeksens artikel 218 og 219 skal skylden bogføres inden for en frist på to dage eller under visse omstændigheder inden for en frist på 14 dage. Bortset fra en eventuel forlængelse af fristen i henhold til toldkodeksens artikel 219 har medlemsstaten således ingen diskretionær beføjelse, der giver den mulighed for at bestemme, på hvilket tidspunkt den skal bogføre den omhandlede toldskyld. Medlemsstaten skal i henhold til toldkodeksens

artikel 221, stk. 1, foretage opkrævning, så snart beløbet er bogført, idet den samtidigt underretter debitor om skyldens størrelse. Det er med urette, at Kongeriget Nederlandene finder, at det »under hensyntagen til omfanget og kompleksiteten af det i en konkret sag fremlagte bevismateriale« har tid til at foretage en grundig vurdering. Nederlandenes bevisførelse kan ikke opfattes således, at der kun anmodes om, at toldkodeksens artikel 219 anvendes. Toldkodeksens artikel 218 og 219 er bestemmelser, der har til formål at beskytte Fællesskabets økonomiske interesser, og da toldindtægterne udgør en egen indtægt, har Fællesskabet derfor en interesse i, at disse indtægter fastsættes hurtigt. Derfor kan medlemsstaterne ikke uden videre påberåbe sig de i toldkodeksens artikel 219 anførte grunde for forlængelse over for Kommissionen. Derimod skal medlemsstaterne altid godtgøre, hvorfor de af staterne påberåbte grunde gør det nødvendigt at forlænge fristen for bogføring.

— Tilsidesættelse af artikel 9 og 10 i forordning nr. 1552/89.

— Tilsidesættelse af artikel 11 i forordning nr. 1552/89. De i de to sidste anbringender påtalte tilsidesættelser, er en nødvendig konsekvens af den i det sidste anbringende beskrevne tilsidesættelse. Nederlandene har i den omhandlede periode undladt at stille toldskyldens hovedstol rettidigt til rådighed. Nederlandene har indtil nu også altid afvist at betale de tilhørende morarenter. Kommissionens tjenestegrene har siden udgangen af 1996 anmodet de nederlandske myndigheder om at overføre 5 323 395,06 NLG, som udgøres af morarenter, til Kommissionen.

(¹) EFT 1987 L 107, s. 1 [indsat ved forordning (EØF) nr. 1429/90].

(²) EFT 1992 L 132, s. 1.

(³) EFT 1993 L 253, s. 1.

(⁴) EFT 1989 L 155, s. 1.

(⁵) EFT 1992 L 302, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 8. november 2001 af Halmstads tingsrätt i sagen Åklagaren mod Ulf Hammersten

(Sag C-462/01)

(2002/C 84/74)

Ved beslutning truffet den 8. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. december 2001, har Halmstads tingsrätt i sagen Åklagaren mod Ulf Hammersten forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Er det efter Rom-traktatens artikel 28 tilladt, at en medlemsstat forbyder dyrkning og anden håndtering af såkaldt industrihamp, som er godkendt i henhold til EF's forordninger?
- 2) Såfremt dette ikke er tilfældet, kan der da alligevel tillades en undtagelse under henvisning til Rom-traktatens artikel 30, således at et sådant forbud ikke strider mod EF-retten?
- 3) Såfremt dette ikke er tilfældet, kan det svenske forbud da tillades på andet grundlag?

Sag anlagt den 4. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-465/01)

(2002/C 84/75)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. december 2001 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent, dr. Jörn Sack, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg, Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til
 - a) EF-traktatens artikel 39 og artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68/EØF⁽¹⁾ om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet og artikel 28 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, idet den udelukker arbejdstagere fra andre EF- og EØS-medlemsstater fra valgbarhed til arbejderkamrene

- b) bestemmelserne i de associeringsaftaler, Fællesskabet har indgået med tredjelande, om forbud mod diskrimination af arbejdstagere fra disse stater, som lovligt er beskæftigede i den pågældende medlemsstat, idet det udelukker de således begunstigede arbejdstagere fra valgbarhed til samarbejdsudvalg og til forsamlinger i arbejderkamrene.
- 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De retlige regler om fri bevægelighed til en medlemsstat i EF for statsborgere i andre medlemsstater forudsætter i henhold til EF-traktatens artikel 39, stk. 2, afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår. EØS-aftalens artikel 28 indeholder tilsvarende bestemmelser. Derudover tillægger artikel 8, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet udtrykkeligt arbejdstagere fra andre medlemsstater ret til at være »valgbar[e] til organer, der repræsenterer arbejdstagerne i virksomhederne«. Denne formulering omfatter valgret og valgbarhed til organer, der repræsenterer arbejdstagerne, i en medlemsstat.

Derudover har Kommissionen gjort gældende, at begrebet arbejdsvilkår i associeringsaftalerne og lignende aftaler skal fortolkes som i EF-traktatens artikel 39, stk. 2, og artikel 8 i forordning (EØF) nr. 1612/68, i henhold til hvilke det også omfatter udøvelse af medbestemmelsesrettigheder samt valgret og valgbarhed ved valg til samarbejdsudvalg og ved valg til faglige organisationer.

(¹) EFT 1968 II, s. 467.

Sag anlagt den 4. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-466/01)

(2002/C 84/76)

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Maria Kondou-Durande.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og Rådets direktiv 1999/89/EF af 15. november 1999 om ændring af direktiv 91/494/EØF om dyresundhedsmæssige betingelser for handel inden for Fællesskabet med fersk fjerkrækød og for indførsel heraf fra tredjelande(¹), idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er direktiver med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som de rettes til.

I henhold til traktatens artikel 10, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

Den Helleniske Republik bestrider ikke, at den er forpligtet til at træffe foranstaltninger med henblik på at efterkomme det ovennævnte direktiv.

Kommissionen konstaterer, at Den Helleniske Republik hidtil ikke har truffet egnede foranstaltninger med henblik på fuldstændigt at inkorporere det omhandlede direktiv i græsk ret.

(¹) EFT L 300 af 23.11.1999, s. 17.

Appel iværksat den 6. december 2001 af Procter & Gamble Company til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-129/00⁽¹⁾, Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-474/01 P)

(2002/C 84/77)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. december 2001 iværksat appel af Procter & Gamble Company, Cincinnati, Ohio (USA), ved advokaterne C.J.J.C. van Nispen og G. Kuipers, til prøvelse af dom afsagt den 19. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-129/00, Procter & Gamble Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dommen ophæves, for så vidt sagsøgte i øvrigt blev frifundet.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsomkostningerne både for førsteinstansen og for appelinstansen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Se sag C-473/01 P.

⁽¹⁾ EFT C 192 af 8.7.2000, s. 25.

Sag anlagt den 11. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-478/01)

(2002/C 84/78)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. december 2001 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg

af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Patachia, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 49 ff. og artikel 10, idet det har opretholdt forpligtelsen for patentagenter til enten at have hjemsted på det luxembourgske område eller i mangel heraf at vælge hjemsted hos en godkendt agent, når de præsterer en tjenesteydelse, og idet det ikke har fremlagt oplysninger om de præcise betingelser for anvendelsen af bestemmelserne i artikel 85, stk. 2, i lov af 20. juli 1992 og artikel 19 og 20 i lov af 28. december 1988.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Forpligtelsen til at vælge hjemsted, der opstilles i artikel 83, stk. 4, i lov af 20. juli 1992, er en begrænsning af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, der er fastslået i EF-traktatens artikel 49, da den hindrer tjenesteyderens virksomhed ved at pålægge ham ekstra omkostninger og ved at forpligte ham til at etablere en faglig tilknytning til en lokal erhvervsdrivende inden for samme sektor, dvs. en konkurrent. Hertil kommer, at denne forpligtelse vil tilskynde udenlandske patentanmeldere til at benytte tjenesteydelser fra patentagenter, der er etableret i Luxembourg.
- På grund af den manglende fremlæggelse af oplysninger, som Kommissionen har bedt om, er det ikke muligt at konstatere, hvorvidt det er berettiget selv for enkle handlinger af administrativ karakter at kræve af rådgivere inden for immaterialretten fra de andre medlemsstater, at de opfylder betingelserne for anerkendelse af deres faglige kvalifikationer (Rådets direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾). Dette manglende svar er en tilsidesættelse af samarbejdsforpligtelsen i artikel 10 EF.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (EFT L 19 af 21.1.1989, s. 16).

**Sag anlagt den 11. december 2001 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien****(Sag C-479/01)**

(2002/C 84/79)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. december 2001 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Wolfcarius, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Kommissionens direktiv 1999/19/EF af 18. marts 1999 om ændring af Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1999⁽¹⁾ vedrørende sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover (nye eller eksisterende fiskeskibe), idet det ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-466/01 anførte. Den i direktivet fastsatte frist er udløbet den 31. maj 2000.

⁽¹⁾ Kommissionens direktiv 1999/19/EF af 18.3.1999 om ændring af Rådets direktiv 97/70/EF om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 48).

**Sag anlagt den 13. december 2001 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik****(Sag C-483/01)**

(2002/C 84/80)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. december 2001 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Tricot, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om fastsættelse af grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling⁽¹⁾, idet den ikke har sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-389/01 fremførte⁽²⁾. Selv om den fastsatte frist (den 13.5.2000) er udløbet, har Frankrig endnu ikke vedtaget størstedelen af de bestemmelser, der er nødvendige til direktivets gennemførelse i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 314 af 4.12.1996, s. 20.

⁽²⁾ EFT C 348 af 8.12.2001, s. 16.

Sag anlagt den 13. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik**(Sag C-484/01)**

(2002/C 84/81)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. december 2001 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Tricot, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 14 i Rådets direktiv 97/43/Euratom af 30. juni 1997 om beskyttelse af personers sundhed mod faren ved ioniserende stråling i forbindelse med medicinsk bestråling⁽¹⁾, idet den ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-389/01 fremførte⁽²⁾. Selv om den fastsatte frist (den 13.5.2000) er udløbet, har Frankrig endnu ikke vedtaget størstedelen af de bestemmelser, der er nødvendige til direktivets gennemførelse i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 22.

⁽²⁾ EFT C 348 af 8.12.2001, s. 16.

Appel iværksat den 17. december 2001 af Front National til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National og E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamente**(Sag C-486/01 P)**

(2002/C 84/82)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. december 2001 iværksat appel af Front National til prøvelse af

dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National og E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamentet.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Front National iværksatte appel til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans antages til realitetsbehandling.
- Det fastslås, at Retten i Første Instans har tilsidesat fællesskabsretten.
- Den appellerede dom omstødes helt eller delvist.
- Den appellerede dom ophæves, eller subsidiært hjemvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i henhold til artikel 54 i statuten for Domstolen.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Retlig mangel for så vidt angår anvendelsen af artikel 29, stk. 1, i Europa-Parlamentets forretningsorden. Stiftelsen af en parlamentarisk gruppe samlet om en fælles idé, en solidaritet i forfølgelsen af en ligevægt mellem ethvert medlems eller parlamentarikers rettigheder, kan ikke nægtes på grund af et påstået manglende politisk tilhørsforhold.
- Manglende hjemmel for den kontrol, der blev udøvet af Parlamentet med hensyn til overensstemmelsen mellem »Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer« (TDI-gruppen) og forretningsordenens artikel 29, stk. 1; tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og bestemmelser i forretningsordenen: i modsætning til det af Retten i Første Instans anførte, tildeler forretningsordenens artikel 189 ikke Parlamentet noget ret til at kontrollere den rette anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i dets forretningsorden; den nævnte artikel giver udelukkende Europa-Parlamentet mulighed for at anmode det kompetente udvalg om en udtalelse. Det forhold, at der vedtages en fælles holdning om at stifte en gruppe med henblik på at garantere ethvert medlem den fulde udøvelse af vedkommendes parlamentariske mandat, udgør et politisk tilhørsforhold i forretningsordenens artikel 29, stk. 1's forstand. I modsætning til de urigtige påstande, der findes i dommens præmis 122, har de forskellige politiske dele af TDI-gruppen flere gange forenet sig med det formål at stille forslag til en tekst.

- Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til medlemmer af TDI-gruppen: selv om Retten i Første Instans i præmis 165 synes at erkende, at der sker

forskelsbehandling mellem medlemmer af en politisk gruppe og løsgængere, afviste den at anse denne ulige behandling for et anbringende, der støttede en annullation af den anfægtede retsakt. Selv om sagsøgeren ikke har gjort en ulovlighedsindsigelse gældende mod forretningsordenens artikel 29, stk. 1, er det imidlertid korrekt, at medlemmerne af TDI-gruppen forskelsbehandles i forhold til den anfægtede afgørelse.

Retten i Første Instans traf hverken de retlige følger af Europa-Parlamentets opgivelse af dets tidligere praksis eller af forskelsbehandlingen af TDI-gruppen i forhold til »Gruppen for Demokratiernes og Mangfoldighedens Europa«. Endelig kunne Retten i Første Instans ikke se bort fra de bemærkninger, der vidnede om TDI-gruppens politiske tilhørsforhold, selv om de påberåbte faktiske omstændigheder lå efter den anfægtede retsakt.

- Manglende hensyntagen til medlemsstaternes fælles parlamentariske traditioner: Retten i Første Instans afholdt sig fra at anvende regler og principper, der regulerer fællesskabsretten, idet den afviste at træffe de retlige følger af komparativ ret og fastholdt en forskelsbehandling foretaget med den omtvistede retsakt.
- Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter: den anfægtede retsakts rækkevidde overskrider rækkevidden af en fortolkning af forretningsordenen.
- Formodning for procedurefordrejning: Retten i Første Instans tog ikke hensyn til den reelle procedurefordrejning, der kan udledes af de forskellige eksempler på ændring af forretningsordenen, der godtgør, at der fra Parlamentets side ganske rigtigt er en vilje til på systematisk vis at beskære rettighederne for visse af dets valgte medlemmer.

Appel iværksat den 17. december 2001 af J.C. Martinez til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National, E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamentet

(Sag C-488/01 P)

(2002/C 84/83)

afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-222/99, T-327/99 og T-329/99, J.C. Martinez og Ch. de Gaulle, Front National, E. Bonino m.fl. mod Europa-Parlamentet.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Appellen iværksat af J.C. Martinez til prøvelse af dom afsagt den 2. oktober 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans antages til realitetsbehandling.
- Det fastslås, at Retten i Første Instans har tilsidesat fællesskabsretten.
- Den appellerede dom ophæves helt eller for en del af påstandenes og anbringendernes vedkommende.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen og ophæver den appellerede dom, eller sagen hjemvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i medfør af artikel 54 i Domstolens vedtægt.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Fire anbringender svarer til de fire første anbringender, som er fremført i sag C-486/01 P⁽¹⁾.

- Tilsidesættelse af det demokratiske princip: Retten forkastede med urette dette anbringende under henvisning til, at der ikke var gjort indsigelse mod lovligheden af Parlamentets interne regler.
- Tilsidesættelse af foreningsfriheden: Retten har på ingen måde påvist, at den omstændighed, at der for stiftelse af en gruppe medlemmer kræves et fælles politisk tilhørsforhold, kan have en lovlig begrundelse, og at det ikke indebærer opretholdelse af en forskelsbehandling af løsgængere og medlemmer af en politisk gruppe.

⁽¹⁾ Jf. s. 47 i dette nummer af Tidende.

Sag anlagt den 17. december 2001 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige**(Sag C-489/01)**

(2002/C 84/84)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. december 2001 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Christina Tufvesson, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger⁽¹⁾, idet det ikke, for så vidt angår Gibraltar, har vedtaget de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249 EF er direktiver bindende for enhver medlemsstat med hensyn til det tilsigtede mål, og dette indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde direktivets frist for at efterkomme det. Fristen udløb den 26. september 1998, uden at Det Forenede Kongerige havde gennemført de nødvendige bestemmelser til at efterkomme det i Kommissionens påstande nævnte direktiv, for så vidt angår Gibraltar.

⁽¹⁾ EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22.

Sag anlagt den 24. december 2001 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag C-501/01)**

(2002/C 84/85)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæi-

ske Fællesskaber af Kongeriget Nederlandene ved H.G. Sevenster, C.M. Wissels og J. van Bakel, som befuldmægtigede.

Kongeriget Nederlandene har nedlagt følgende påstande: Kommissionens beslutning⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som fastsættelsen af EF-støtten til udryddelse af klassisk svinepest i Nederlandene i 1998 indeholder en nedsættelse på 25 % af den godtgørelse, der betales til dyreejere. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Urigtigt faktisk grundlag: I de seks af Kommissionen udvalgte sager er der ikke tale om sådanne uregelmæssigheder, der har en gentagen og systematisk karakter, og som kan udgøre et tilstrækkeligt faktisk grundlag for en nedsættelse.
- Tilsidesættelse af gældende ret: Rådets beslutning 90/424/EØF om visse udgifter på veterinærområdet⁽²⁾ giver ingen mulighed for en generel nedsættelse. Begrebet »passende« godtgørelse (artikel 3, stk. 2, syvende led, i beslutning 90/424/EØF) er et begreb, der hverken er defineret i direktiv 80/217/EØF, i beslutning 90/424/EØF eller andetsteds i fællesskabsretten. Kommissionens opfattelse om, at svinene ved anvendelsen af begrebet passende godtgørelse, som det forstås af Nederlandene, bliver værdiansat for højt, undlader at tage hensyn til indholdet af og formålet med de nederlandske bestemmelser, der finder anvendelse. Endvidere undlader Kommissionen med urette at tage hensyn til det skøn, der i denne henseende har hjemmel i fællesskabsbestemmelserne.
- Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
- Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.
- Tilsidesættelse af begrundelseskrauet.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 17.10.2001 om den samlede EF-støtte til udryddelse af klassisk svinepest i Nederlandene i 1998.

⁽²⁾ EFT L 224, 1990, s. 19.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. december 2001 af Sozialgericht Hannover i sagen Silke Gaumain-Cerri mod Kaufmännische Krankenkasse-Pflegekasse, intervenient: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte

(Sag C-502/01)

(2002/C 84/86)

Ved kendelse afsagt den 12. december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. december 2001, har Sozialgericht Hannover i sagen Silke Gaumain-Cerri mod Kaufmännische Krankenkasse-Pflegekasse, intervenient: Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Kan — og i givet fald under hvilke omstændigheder kan — begreberne »ydelser i anledning af sygdom« og »ydelser ved alderdom« i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 1 i forordning nr. 1408/71⁽¹⁾, omfatte ydelser, der udredes af én social sikringsinstitution til en anden, når den sikrede kun har en abstrakt indirekte fordel deraf (Pflegekasse's betaling af pensionsbidrag for en ulønnet plejeperson)?
- b) Følger det af et direkte eller et afledt forbud mod forskelsbehandling, at en ydelse som den under a) beskrevne, skal udredes uafhængigt af, om den beskæftigelse, der ligger til grund for ydelsen, finder sted i det pågældende EU-land eller i et andet EU-land, hvor den forsikrede eller den umiddelbart begunstigede har sin bopæl?

⁽¹⁾ EFT L 149, s. 2.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. november 2001 af Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Ludwig Leichtle mod Bundesanstalt für Arbeit

(Sag C-8/02)

(2002/C 84/87)

Ved kendelse afsagt den 28. november 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. januar 2002, har Verwaltungsgericht Sigmaringen i sagen Ludwig Leichtle mod Bundesanstalt für Arbeit forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 49 og 50 EF fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser (konkret § 13, stk. 3, i Allgemeine Verwaltungsvorschrift für Beihilfen in Krankheits-, Pflege-, Geburts- und Todesfällen — Beihilfenvorschriften — tysk lov om almindelige bestemmelser om ydelser ved sygdom, pleje, fødsel og dødsfald, herefter »BhV«), hvorefter det er en betingelse for godtgørelse af udgifter til et kurophold i en anden medlemsstat, at det af hensyn til betydeligt større chancer for at opnå resultater er af afgørende betydning, at kuropholdet finder sted uden for Forbundsrepublikken Tyskland, at dette er godtgjort af en erklæring fra en embeds- eller en rådgivende læge samt at kuranstalten er opført i fortegnelsen over kuranstalter?
2. Skal artikel 49 og 50 EF fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser (konkret § 13, stk. 3, første punktum, nr. 3, i BhV, sammenholdt med § 8, stk. 3, nr. 2, i BhV), hvorefter det er udelukket at opnå forudgående godkendelse af et kurophold, såfremt ansøgningsproceduren eller en retlig procedure angående denne ikke er blevet gennemført, inden kuropholdet påbegyndes, når det omtvistede spørgsmål alene er, om de nationale retsfor skrifter med rette udelukker, at der kan ydes godtgørelse af et kurophold i en anden af Den Europæiske Union's medlemsstater?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. december 2001 af Bayerisches Oberstes Landesgericht i straffesagen mod Marco Grilli

(Sag C-12/02)

(2002/C 84/88)

Ved kendelse afsagt den 19. december 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. januar 2002, har Bayerisches Oberstes Landesgericht i straffesagen mod Marco Grilli forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 29 EF til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter det er strafbart, at en italiensk statsborger, der er indehaver af en af de kompetente italienske forvaltningsmyndigheder tildelt grænse nummerplade, anbringer denne nummerplade på et køretøj, der er udbudt til salg i Forbundsrepublikken Tyskland, og efterfølgende ad offentlig vej eksporterer dette køretøj fra Forbundsrepublikken Tyskland til Den Italienske Republik?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. januar 2002 af Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Roman Moser mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg

(Sag C-15/02)

(2002/C 84/89)

Ved kendelse afsagt den 16. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. januar 2002, har Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg i sagen Roman Moser mod Bürgermeister der Landeshauptstadt Salzburg og Grundverkehrsbeauftragter des Landes Salzburg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal bestemmelserne i EF-traktatens artikel 56 ff fortolkes således, at de er til hinder for anvendelse af §§ 12, 36 og 43 i Salzburger Grundverkehrsgesetz af 1997, LGBL. nr. 44/1999, i henhold til hvilke enhver, der vil erhverve en byggegrund i delstaten Salzburg, skal underkaste erhvervelsen henholdsvis en anmeldelses- og tilladelsesprocedure, og at der dermed i den foreliggende sag er sket en krænkelse af rettighedserhververen med hensyn til en grundlæggende frihed, som er sikret ved Den Europæiske Unions retsforskrifter?

Sag anlagt den 5. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-32/02)

(2002/C 84/90)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. februar 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾, idet den ikke har udstedt de bestemmelser, der omhandler arbejdsgivere, som ikke driver virksomhed med gevinst for øje.

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har anført, at direktiv 98/59 finder anvendelse på kollektive afskedigelser, der foretages af en hvilken som helst »arbejdsgiver«, dvs. en fysisk eller juridisk person, der måtte have etableret et arbejdsforhold, også uden at der herved arbejdes med gevinst for øje. Det er derfor uforeneligt med direktivet, at garantierne for arbejdstagerne i henhold til de italienske gennemførelsesbestemmelser og navnlig lov nr. 223/91 er begrænset til kun at omfatte »virksomheder«, og der således uberettiget udelukkes alle arbejdsgivere, der som led i deres virksomhed ikke arbejder med gevinst for øje.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 12.8.1998, s. 16.

Sag anlagt den 6. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Østrigske Republik

(Sag C-33/02)

(2002/C 84/91)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. februar 2002 anlagt sag mod Den Østrigske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef Christian Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercntret C 254, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Østrigske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 3 og 4, 7, stk. 1 og 2, 11, stk. 3, og 13, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, stk. 3, i Rådets direktiv 94/67/EF af 16. december 1994 om forbrænding af farligt affald⁽¹⁾, idet den

1. ved § 3 Z 3.2 og 3.3 i BMwA-Verordnung ikke korrekt har gennemført bestemmelsen om 40 %'s andelen af den samlede varme, der afgives ved medforbrændingen i direktivets artikel 3, stk. 3, vedrørende »den samlede varme, der afgives i anlægget på et hvilket som helst tidspunkt«,

2. i strid med direktivets artikel 3, stk. 4, vedrørende fastsættelsen af bindende emissionsgrænseværdier i bestemte tilfælde også tillader, at der fastsættes vejledende emissionsværdier, jf. BMwA-Verordnung § 8, stk. 3,
 3. ikke har fastsat emissionsgrænseværdier for tungmetaller, dioxiner og furaner i røggassen fra cementproduktionsanlæg som omhandlet i artikel 15, stk. 1, i BMwA-Verordnung i strid med direktivets artikel 7, stk. 1, og 2,
 4. har fastsat kriterierne for overholdelse af emissionsgrænseværdierne i § 10, stk. 5 Z 2 i BMwA-Verordnung i strid med direktivets artikel 11, stk. 3,
 5. ved fastsættelsen af overgangsregler i § 21, stk. 1, i BMUJF-Verordnung henholdsvis i § 16, stk. 2, i BMwA-Verordnung i strid med direktivets artikel 13, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, nr. 3, har ladet bestående forbrændingsanlæg være undtaget fra anvendelsen af disse bestemmelser i perioden 31. december 1996 til 1. februar 1999.
- Den Østrigske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at de i Østrig gældende bestemmelser ikke i fuldt omfang er i overensstemmelse med forskrifterne i direktiv 94/67/EF, idet der er tale om:

- Tilsidesættelse af direktivets artikel 3, stk. 3 (40 %'s andel af den samlede varme, der afgives i anlægget ved medforbrænding):

I strid med bestemmelsen i direktivets artikel 3, stk. 3, der påbyder en samlet varmeafgivelse på højst 40 % fra forbrændingen af farligt affald »på et hvilket som helst tidspunkt under driften«, åbner de østrigske regler mulighed for i længere perioder (f.eks. i nogle dage eller endda nogle uger) at drive forbrændingsanlæg med mere end 40 % samlet brændvarmeydelse, der — under visse omstændigheder udelukkende — afgives ved forbrænding af farligt affald. (Der indføres en kvartalsvis gennemsnitsbetragtning)

- Tilsidesættelse af direktivets artikel 3, stk. 4, andet led (fastlæggelse af vejledende værdier):

I strid med direktivets artikel 3, stk. 4, andet led, hvori det fastsættes, at tilladelse til medforbrænding kun må udstedes, hvis det af ansøgningen fremgår, at bestemmelserne i artikel 7 — der indeholder emissionsgrænseværdierne i røggassen — på grundlag af de i bilag II omhandlede beregninger, vil blive overholdt, er det i de østrigske bestemmelser fastsat, at myndighederne for bestemte medforbrændingsanlæg i konkrete tilfælde kan fastsætte vejledende værdier for enkelte forurenende stoffer.

- Tilsidesættelse af direktivets artikel 7, stk. 1 og 2 (ingen fastsættelse af grænseværdier for tungmetal, dioxin og furan i røggassen fra cementproduktionsanlæg):

I strid med direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, har Den Østrigske Republik ikke fastsat grænseværdier for tungmetal, dioxin og furan i røggassen fra cementproduktionsanlæg, der også forbrænder farligt affald.

- Tilsidesættelse af direktivets artikel 11, stk. 3, første led (kriterier for overholdelse af grænseværdier):

I strid med direktivets artikel 11, stk. 3, første led, der bestemmer, hvornår en emissionsgrænseværdi skal anses for at være overholdt, fastsættes det i de østrigske bestemmelser, at der kun foreligger overskridelse af emissionsgrænseværdierne, når mere end 3 % af halvtimesgennemsnitsværdierne overskrider emissionsgrænseværdien med mere end 20 %. Direktivet indeholder imidlertid ikke et sådant overskridelsesniveau på mere end 20 %.

- Tilsidesættelse af direktivets artikel 13, stk. 1, sammenholdt med artikel 18, stk. 1 (ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser for bestående forbrændingsanlæg):

I strid med direktivet betragter Østrig de anlæg, der har opnået tilladelse mellem den 31. december 1996 og den dag, hvor direktivet blev gennemført (1.2.1999), som »bestående anlæg«. Forbrændingsanlæg, for hvilke der i Østrig er udstedt tilladelse mellem den 31. december 1996 og den 1. februar 1999, er således i henhold til østrigsk ret omfattet af overgangsfristen indtil 30. juni 2000, hvorimod sådanne anlæg i henhold til direktivet allerede er underlagt direktivets bestemmelser fra tidspunktet for deres tilladelse.

(¹) EFT L 365, s. 34.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. januar 2002 af Tribunale di Roma — Tredje Afdeling for Arbejdsretlige Sager — i sagen Sante Pasquini mod INPS (Istituto nazionale della previdenza sociale)

(Sag C-34/02)

(2002/C 84/92)

Ved kendelse afsagt den 24. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 8. februar 2002, har Tribunale di Roma

— Tredje Afdeling for Arbejdsretlige Sager — i sagen Sante Pasquini mod INPS (Istituto nazionale della previdenza sociale) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er nationale bestemmelser, hvorefter beløb, der i medfør af de fællesskabsretlige bestemmelser er udbetalt med urette, kan tilbagesøges uden tidsmæssig begrænsning, og retssikkerhedsprincippet således er tilsidesat, forenelige med formålet med Rådets forordning nr. 1408/71⁽¹⁾ og nr. 574/72⁽²⁾?

Skal ovennævnte fællesskabsretlige bestemmelser ikke fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser, der ikke indeholder nogen tidsmæssig begrænsning med hensyn til tilbagesøgning af beløb, der er udbetalt med urette som følge af en for sen eller fejlagtig anvendelse af de relevante fællesskabsretlige bestemmelser?

Ligesom der i overgangsbestemmelserne med hensyn til anvendelsen af forordningerne om social sikring er fastsat en frist på to år for, at der med tilbagevirkende kraft kan gøres rettigheder gældende, som de pågældende forordninger tillægger, er det da ikke muligt modsætningsvis at bringe den samme frist på to år efter meddelelsen om, at uretmæssigt udbetalte beløb vil blive tilbagesøgt, i anvendelse i tilfælde, hvor tidligere tillagte rettigheder begrænses, medmindre der efter national ret gælder mere gunstige regler, og forudsat at den pågældende ikke har gjort sig skyldig i svigagtig adfærd?

⁽¹⁾ EFT 1971 II, s. 366.

⁽²⁾ EFT 1972 I, s. 149.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 1999/48/EF⁽¹⁾ af 21. maj 1999 om anden tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 96/49/EF⁽²⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om jernbanebefordring af farligt gods, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald har underrettet Kommissionen herom.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189), hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, medfører en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde de gennemførelsesfrister, der er fastsat i direktiverne. For så vidt angår ovennævnte direktiv udløb denne frist den 1. juli 1999, uden at Den Italienske Republik havde udstedt de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 169 af 5.7.1999, s. 58.

⁽²⁾ EFT L 235 af 17.9.1996, s. 25.

Slettelse af sag C-18/99⁽¹⁾

(2002/C 84/94)

Sag anlagt den 19. februar 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-50/02)

(2002/C 84/93)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. februar 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Marie Wolfcarius og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Ved kendelse af 6. november 2001 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-18/99, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Eolika Parka Sitias AE, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 86 af 27.3.1999.

Slettelse af sag C-48/01⁽¹⁾

(2002/C 84/95)

Ved kendelse af 23. oktober 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-48/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

Slettelse af sag C-119/01⁽¹⁾

(2002/C 84/98)

Ved kendelse af 22. oktober 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-119/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republiken Finland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

Slettelse af de forenede sager C-51/01 og C-52/01⁽¹⁾

(2002/C 84/96)

Ved kendelse af 6. november 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at de forenede sager C-51/01 og C-52/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Beta Television SpA (Videomusic/TMC2) og TV Internazionale SpA, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 118 af 21.4.2001.

Slettelse af sag C-244/01⁽¹⁾

(2002/C 84/99)

Ved kendelse af 19. november 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-244/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 212 af 28.7.2001.

Slettelse af sag C-118/01⁽¹⁾

(2002/C 84/97)

Ved kendelse af 19. november 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-118/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

Slettelse af sag C-336/01⁽¹⁾

(2002/C 84/100)

Ved kendelse af 19. november 2001 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-336/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 317 af 10.11.2001.

RETTE I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 13. december 2001

i de forenede sager T-45/98 og T-47/98, Krupp Thyssen Stainless GmbH og Acciai speciali Terni SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(EKSF-traktaten — konkurrence — kartel — legeringstillæg — prisfastsættelse — retten til kontradiktion — overtrædelsens varighed — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — samarbejde under den administrative procedure — ligebehandlingsprincippet)

(2002/C 84/101)

(Processprog: tysk og italiensk)

I de forenede sager T-45/98 og T-47/98, Krupp Thyssen Stainless GmbH, Duisburg (Tyskland), ved advokaterne M. Klusmann, O. Lieberknecht og K. Moosecker, og med valgt adresse i Luxembourg, og Acciai speciali Terni SpA, Terni (Italien), ved advokat L.G. Radicati di Brozolo, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: W. Wils, K. Leivo, H.-J. Freund og A. Dal Ferro), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 98/247/EKSF af 21. januar 1998 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — Legeringstillæg) (EFT L 100, s. 55), har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras og N.J. Forwood; justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig, den 13. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagerne T-45/98 og T-47/98 forenes med henblik på domsafsigelsen.
- 2) Artikel 1 i Kommissionens beslutning 98/247/EKSF af 21. januar 1998 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — legeringstillæg) annulleres, for så vidt den pålægger Krupp Thyssen Nirosta GmbH ansvar for den overtrædelse, der er begået af Thyssen Stahl AG.
- 3) Størrelsen af de bøder, der er pålagt Krupp Thyssen Nirosta GmbH og Acciai speciali Terni SpA ved artikel 2 i beslutning 98/247, fastsættes til 4 032 000 EUR.

4) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i sagerne T-45/98 og T-47/98.

5) I sag T-45/98 bærer Krupp Thyssen Stainless GmbH og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

6) I sag T-47/98 betaler Acciai speciali Terni SpA sine egne omkostninger samt to tredjedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 166 af 30.5.1998 og C 151 af 16.5.1998.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 13. december 2001

i sag T-48/98, Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables, SA (Acerinox) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(EKSF-traktaten — konkurrence — kartel — legeringstillæg — prisfastsættelse — bevisbyrde — overtrædelsens varighed — bøde — retningslinjer for beregningen af bøder — samarbejde under den administrative procedure — ligebehandlingsprincippet)

(2002/C 84/102)

(Processprog: engelsk)

I sag T-48/98, Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables, SA (Acerinox), Madrid, ved advokaterne A. Vandencastele og D. Waelbroeck, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: W. Wils og K. Leivo), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 98/247/EKSF af 21. januar 1998 vedrørende en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — legeringstillæg) (EFT L 100, s. 55), har Retten, sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Vilaras og N.J. Forwood; justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig, den 13. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Størrelsen af den bøde, der er pålagt Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA, fastsættes til 3 136 000 EUR.

- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 3) *Compañía española para la fabricación de aceros inoxidables SA betaler sine egne omkostninger samt to tredjedele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 137 af 2.5.1998.

RETTENS DOM

af 11. december 2001

i sag T-191/99, David Petrie m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Åbenhed — aktindsigt — Kommissionens afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom — traktatbrudsprocedure — åbningsskrivelse — begrundet udtalelse — undtagelse med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser — inspektioner og undersøgelser — retslige procedurer — forfatterreglen — direkte virkning af artikel 255 EF«)

(2002/C 84/103)

(Processprog: italiensk)

I sag T-191/99, David Petrie, Victoria Jane Primhak og David Verzoni, Verona (Italien), Napoli (Italien) og Bologna (Italien), Associazione lettori di lingua straniera in Italia incorporating Committee for the Defence of Foreign Lecturers (ALLSI/CDFL), Verona, ved advokats L. Picotti og C. Medernach, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Stancanelli og U. Wölker), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 20. juli 1999 om afslag på en begæring om aktindsigt i dokumenter vedrørende den traktatbrudsprocedure nr. 96/2208, der er indledt mod Den Italienske Republik i medfør af artikel 226 EF vedrørende vilkårene for lektorer i fremmedsprog på italienske universiteter, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 11. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne og betaler Kommissionens omkostninger.

(¹) EFT C 314 af 30.10.1999.

RETTENS DOM

af 6. december 2001

i sag T-196/99, Area Cova SA m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Erstatningssøgsmål — ansvar uden for kontraktforhold — fiskeri — bevarelse af havets ressourcer — konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav — hellefisk — EF-flådens fangstkvote«)

(2002/C 84/104)

(Processprog: spansk)

I sag T-196/99, Area Cova SA, Vigo (Spanien), Armadora José Pereira SA, Vigo, Armadores Pesqueros de Aldán SA, Vigo, Centropesca SA, Vigo, Chymar SA, Vigo, Eloymar SA, Estribela (Spanien), Exfaumar SA, Bueu (Spanien), Farpespan SL, Moaña (Spanien), Freiremar SA, Vigo, Hermanos Gandón SA, Cangas (Spanien), Heroya SA, Vigo, Hiopesca SA, Vigo, José Pereira e Hijos SA, Vigo, Juana Oya Pérez, Vigo, Manuel Nores González, Marín (Spanien), Moradiña SA, Cangas, Navales Cerdeiras SL, Camariñas (Spanien), Nugago Pesca SA, Bueu, Pesquera Austral SA, Vigo, Pescaberbés SA, Vigo, Pesquerías Bígaro Narval SA, Vigo, Pesquera Cíes SA, Vigo, Pesca Herculina SA, Vigo, Pesquera Inter SA, Cangas, Pesquerías Marinenses SA, Marín, Pesquerías Tara SA, Cangas, Pesquera Vaqueiro SA, Vigo, Sotelo Dios SA, Vigo, ved advokats A. Creus Carreras og A. Agustino Guilayn, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: R. Gosálbo Bono, J. Carbery og M. Sims) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. Van Rijn og J. Guerra Fernandez), angående en påstand om erstatning i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF af tab, som sagsøgerne har lidt som følge dels af Kommissionens og Rådets tiltrædelse for 1995 af en samlet tilladt fangstmængde på 27 000 tons hellefisk i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav, dels af indgåelsen af en bilateral aftale mellem Fællesskabet og Canada og af udstedelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1761/95 af 29. juni 1995 om anden ændring af forordning (EF) nr. 3366/94 om fastsættelse for 1995 af foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i det regulerede område, der er defineret i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 171, s. 1), som fra den 16. april 1995 fastsætter en kvote for hellefisk på 5 013 tons for EF-rederne i det nævnte område, har Retten (Tredje

Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González; den 6. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 333 af 20.11.1999.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 4. december 2001

i sag T-125/00, Joaquín López Madrugá mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — overførsel af en del af indtægten i valutaen i en anden af Fællesskabets medlemsstater end der, hvor institutionen har hovedsæde — artikel 17, stk. 2, litra a) og b), i bilag VII til vedtægten — samtidig anvendelse af disse bestemmelser)

(2002/C 84/105)

(Processprog: spansk)

I sag T-125/00, Joaquín López Madrugá, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved avocat J.R. Iturriagoitia, og med valgt adresse i Bruxelles, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall, J. Rivas Andres og J.J. Guttierrez Gisbert) angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens stiltiende afvisning af sagsøgers anmodning af 12. oktober 1999 om overførsel af en del af dennes indtægt i medfør af artikel 17 i bilag VII i vedtægten, har Retten (en enkelt dommer: A.W.H. Meij); justitssekretær: H. Jung, den 4. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens stiltiende afgørelse af 23. marts 2000 annulleres, i det omfang hvor den begrænser det beløb, som sagsøger kan overføre i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten til 19 % af sagsøgerens månedlige nettovederlag.

- 2) Kommissionen tilpligtes, ud over sine egne omkostninger, at betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

(¹) EFT C 211 af 22.7.2000.

RETTENS DOM

af 11. december 2001

i sag T-138/00, Erpo Möbelwerk GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (¹)

(»EF-varemærker — ordkombinationen DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — absolutte registreringshindringer — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2002/C 84/106)

(Processprog: tysk)

I sag T-138/00, Erpo Möbelwerk GmbH, Ertingen (Tyskland), ved advokat S. von Petersdorff-Campen, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: F. López de Rego og G. Schneider), angående en påstand om annullation af afgørelse af 23. marts 2000 (sag R 392/1999-3) truffet af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) vedrørende registreringen af ordkombinationen DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT som EF-varemærke, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne V. Tiili og R.M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 11. december 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) truffede afgørelse af 23. marts 2000 (sag R 392/1999-3) annulleres.
- 2) Harmoniseringskontoret bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.

(¹) EFT C 233 af 12.8.2000.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 8. november 2001****i sag T-65/96 DEP, Kish Glass & Co. Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(Fastsættelse af sagsomkostninger — nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling — advokatsalærer)**

(2002/C 84/107)

(Processprog: engelsk)

I sag T-65/96 DEP, Kish Glass & Co. Ltd, Dublin, ved solicitor M. Byrne, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. Lyal, R. Caudwell og B. Doherty), støttet af Pilkington United Kingdom Ltd, Saint-Helens, Merseyside (Det Forenede Kongerige), ved solicitor J. Kallaughter, avocats A. Weitbrecht og M. Hansen, og med valgt adresse i Luxembourg, angående en begæring om fastsættelse af de sagsomkostninger, som sagsøgeren skal erstatte intervenienten Pilkington United Kingdom Ltd i medfør af Rettens dom af 30. marts 2000 i sag T-65/96, Kish Glass mod Kommissionen (Sml. II, s. 1885), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 8. november 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

De sagsomkostninger, som Kish Glass & Co. Ltd skal erstatte intervenienten Pilkington United Kingdom Ltd, fastsættes til i alt 1 200 000 BEF.

⁽¹⁾ EFT C 210 af 20.7.1996.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. december 2001****i sag T-216/01 R, Reisebank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Sag om foreløbige forholdsregler — afgørelse om ikke at give aktindsigt i visse dokumenter — formaliteten med hensyn til hovedsagen)**

(2002/C 84/108)

(Processprog: tysk)

I sag T-216/01 R, Reisebank AG, Frankfurt am Main (Tyskland), ved Rechtsanwälte M. Klusmann og F. Wiemer, mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M.S. Rating), angående en begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved sagsøgeren dels søger at få udsat gennemførelsen af Kommissionen beslutning af 14. august 2001 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter vedrørende opgivelsen af den procedure, der i sag COMP/E-1/37.919 — bankgebyrer ved veksling af valutaer i Eurozonen var indledt over for andre banker, dels at proceduren i henhold til artikel 81 EF i samme sag stilles i bero for så vidt angår sagsøgeren, har Rettens præsident den 5. december 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. december 2001****i sag T-219/01 R, Commerzbank AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Sag om foreløbige forholdsregler — afgørelse om ikke at give aktindsigt i visse dokumenter — formaliteten med hensyn til hovedsagen)**

(2002/C 84/109)

(Processprog: tysk)

I sag T-219/01 R, Commerzbank AG, Frankfurt am Main (Tyskland), ved Rechtsanwälte H. Satzky og B.M. Maassen, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M.S. Rating), angående en begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved sagsøgeren dels søger at få udsat gennemførelsen af Kommissionen beslutning af 17. august 2001 om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter vedrørende opgivelsen af den procedure, der i sag COMP/E-1/37.919 — bankgebyrer ved veksling af valutaer i Eurozonen var indledt over for andre banker, dels at proceduren i henhold til artikel 81 EF i samme sag stilles i bero for så vidt angår sagsøgeren, har Rettens præsident den 5. december 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 6. december 2001 af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-297/01)

(2002/C 84/110)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A., med hjemsted i Carnaxide, Linda-a-Velha (Portugal) ved advogado Carlos Botelho Moniz.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold.
- Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er et erhvervsselskab, hvis eneste formål er at drive tv-virksomhed.

Den 30. juli 1993 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence — GD IV mod Den Portugisiske Republik og RTP — Radiotelevisão Portuguesa S.A., hvorunder det gjordes gældende, at der forelå tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrenceregler, navnlig EF-traktatens artikel 87 og 88.

Klagen vedrørte en række foranstaltninger, som den portugisiske regering havde truffet til fordel for RTP, som er et selskab med offentlig kapital, der har koncession til offentlig fjernsynsvirksomhed, idet det gjordes gældende, at sådanne foranstaltninger udgjorde statsstøtte i EF-traktatens artikel 87's forstand, og at disse former for støtte var blevet tildelt i strid med traktatens artikel 88, stk. 3.

Mere end to år efter indgivelsen af klagen, og til trods for forskellige henvendelser fra SIC, var SIC af den opfattelse, at Kommissionen havde undladt at tage stilling til klagen.

Under hensyn til fællesskabsinstitutionens passivitet har sagsøgeren i august 1995 i henhold til EF-traktatens artikel 232 anmodet Kommissionen om at tage stilling til klagen, navnlig med hensyn til anmodningen om at indlede proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

Kommissionen anmodede de portugisiske myndigheder om yderligere oplysninger.

Da sagsøgeren ikke kunne stille sig tilfreds med denne anmodning, som det blot anså for et foreløbigt skridt, og under hensyn til Kommissionens undladelse af at handle, anlagde SIC passivitetssøgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 232 (sag T-231/95).

Efter at Kommissionen den 7. november 1996 havde vedtaget en beslutning om offentlig finansiering af de midler, der blev tildelt RTP, var passivitetssøgsmålet blevet uden genstand, hvorfor sagsøgeren hævdede sagen.

I mellemtiden indgav SIC den 22. oktober 1996 en ny klage til Kommissionen mod Den Portugisiske Republik under påberåbelse af, at der forelå en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 under hensyn til den måde, hvorpå koncessionen til public service fjernsyn blev tildelt.

Den anden klage var i det væsentligste baseret på samme retsgrundlag som den første.

Den 6. januar 1997 modtog sagsøgeren kopi af Kommissionens ovennævnte beslutning af 7. november 1996 til Den Portugisiske Republik vedrørende finansieringen af offentlige tv-kanaler, hvori Kommissionen indtog det standpunkt, at de nævnte foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte ydet af den portugisiske stat til RTP og derfor ikke var dækket af traktatens bestemmelser om statsstøtte.

Ved stævning af 3. marts 1997 anlagde SIC sag med påstand om annullation af beslutningen (sag T-46/97).

Ved dom af 10. maj 2000 fastslog Retten i Første Instans, at Kommissionen var forpligtet til at indlede proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2, med hensyn til en række finansielle foranstaltninger truffet af den portugisiske stat i forhold til RTP.

Ved skrivelse af 3. januar 2001 anmodede SIC Kommissionen om at oplyse, hvilke foranstaltninger den agtede at træffe for at opfylde dommen.

Da sagsøgeren ikke modtog noget svar fra Kommissionen, anmodede den ved skrivelse af 26. juli 2001 Kommissionen om at handle i overensstemmelse med artikel 232, stk. 2.

Da den i traktaten foreskrevne periode på to måneder var udløbet, havde Kommissionen hverken indledt proceduren eller efterkommet anmodningen om at handle.

I begyndelsen af november 2001, efter at den ovennævnte tomånedersperiode var udløbet, modtog sagsøgeren en skrivelse fra Kommissionen, der underrettede den om, at det interne forberedende arbejde med henblik på at opfylde Retten i Første Instans' dom af maj 2001 næsten var afsluttet.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at skrivelsen blot er et foreløbigt skridt, som ikke fastlægger den sagsøgte institutions holdning.

Sag anlagt den 6. december 2001 af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-298/01)

(2002/C 84/111)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af SIC — Sociedade Independente de Comunicação S.A., med hjemsted i Carnaxide, Linda-a-Velha (Portugal) ved advokat Carlos Botelho Moniz.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen antages til realitetsbehandling.
- 2) Følgelig fastslås det — under hensyn til den forpligtelse, som påhviler Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 87 og 88 med hensyn til den forudgående undersøgelse af nationale støtteforanstaltninger, som bringes til dens kendskab, samt de generelle retsprincipper, som den er underkastet, navnlig legalitetsprincippet, princippet om god forvaltningsskik og pligten til at udvise omhu — at Kommissionen i strid med traktatens artikel 87 og 88 og de ovennævnte almindelige retsprincipper har tilsidesat sin forpligtelse til at træffe en beslutning vedrørende anmodningen om, at der indledes proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, med hensyn til

de foranstaltninger, som var genstand for de klager, som sagsøgeren har indgivet den 22. oktober 1996 og den 20. juni 1997.

- 3) Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er et erhvervsselskab, hvis eneste formål er at drive tv-virksomhed.

Den 22. oktober 1996 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence — GD IV mod Den Portugisiske Republik og RTP — Radiotelevisão Portuguesa S.A., hvorunder det gjordes gældende, at der forelå tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrenceregler, navnlig EF-traktatens artikel 87 og 88.

Klagen vedrørte en række foranstaltninger, som den portugisiske regering havde truffet til fordel for RTP, som er et selskab med offentlig kapital, der har koncession til offentlig fjernsynsvirksomhed, idet det gjordes gældende, at sådanne foranstaltninger udgjorde statsstøtte i EF-traktatens artikel 87's forstand, og at disse former for støtte var blevet tildelt i strid med traktatens artikel 88, stk. 3.

Klagen vedrørte navnlig de godtgørelser, der blev udbetalt i 1994, 1995 og 1996 af Den Portugisiske Republik til RTP.

Udbetalingerne for 1994 og 1995 var genstand for Kommissionens beslutning af 7. november 1996, med hensyn til hvilken der blev anlagt annulationssøgsmål.

Den undladelse af at handle, som udgør genstanden for den foreliggende sag, vedrører udbetaling af godtgørelse for 1996.

En sådan foranstaltning udgør statsstøtte i EF-traktatens artikel 87's forstand, eftersom den blev gennemført af den portugisiske stat i strid med artikel 88, stk. 3, uden forudgående underretning til Kommissionen.

Foranstaltningen blev bragt til Kommissionens kendskab ved klagen af 22. oktober 1996, dvs. for mere end fem år siden, og først i slutningen af november 2001 traf fællesskabsinstitutionen en beslutning med hensyn til udbetalingen af godtgørelsen for 1996.

Den 20. juni 1997 indgav sagsøgeren en ny klage til Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence — GD IV mod Den Portugisiske Republik og RTP, hvorunder det gjordes gældende, at der forelå tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrenceregler, navnlig EF-traktatens artikel 87 og 88.

Under hensyn til Kommissionens passivitet har sagsøgeren ved skrivelse af 26. juli 2001, indgået til Kommissionen den 30. juli 2001, mere end 53 måneder efter indgivelsen af klagen, anmodet Kommissionen om, at den i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 232 tager stilling til klagen og indleder proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

Kommissionen svarede efter udløbet af den i artikel 232 fastsatte frist på to måneder ved skrivelse af 24. oktober 2001, hvori den ikke tager nogen som helst stilling, men blot anfører, at den er i færd med af afslutte det interne forberedende arbejde med hensyn til klagerne.

Sag anlagt den 17. december 2001 af Norway Seafoods Denmark A/S mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-319/01)

(2002/C 84/112)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 17. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Norway Seafoods Denmark A/S ved advokat Jacob Ørndrup, advokatfirmaet Gorrisen Feder-spiel Kierkegaard, København (Danmark).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2001) 3079 af 16. oktober 2002 annulleres.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende sag er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning K(2001) 3079 af 16. oktober 2001 om nedsættelse og tilbagebetaling af den finansielle støtte, der er ydet til Foodmark A/S i henhold til Kommissionens beslutning K(93) 1823 af 5. juli 1993, som ændret ved beslutning K(94) 119 af 27. januar 1994, til projektet SM/DNK/02/93, der vedrørte en ansøgning om finansiell støtte i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakultur-strukturerne, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3944/90 af 20. december 1990⁽¹⁾. Sagsøgerens navn var på tidspunktet for ansøgningen Foodmark A/S. Dette navn blev senere ændret til Foodmark Holding A/S og derefter til Norway Seafoods Denmark A/S.

Det var anført i ansøgningen, at redere i Fællesskabet skulle eje 60 % af kapitalandelene i det fælles foretagende, medens partneren fra det pågældende tredjeland, Namibia, skulle eje 40 %. Efter at det spanske selskab E. Vieira S.A. trak sig ud af projektet og to af de fire fartøjer blev erstattet af to andre fartøjer, indgik sagsøgeren og den namibiske partner en aftale, hvorefter sagsøgeren ejede 28,51 % af aktiekapitalen, men kun besad 13,68 % af stemmerettighederne. Endelig overførte sagsøgeren med virkning fra den 1. maj 1995 en del af sin aktiekapital i den fælles foretagende til den namibiske partner i henhold til en aftale, hvorefter sagsøgerens aktiebesiddelse blev reduceret til 1 % af aktiekapitalen. Ifølge den anfægtede beslutning bortfaldt grundlaget for at yde støtten som følge af denne reduktion til 1 % af sagsøgerens aktieandel i det fælles foretagende, hvilket ikke anses for at være tilstrækkeligt for et fælles foretagende i henhold til fællesskabsbestemmelserne.

Ifølge sagsøgeren er den anfægtede afgørelse i strid med artikel 44, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86.

- Reduktionen af det sagsøgende selskabs aktieandel i det fælles foretagende til 1 % betyder ikke, at der ikke længere eksisterer et fællesforetagende i henhold til forordningen.
- Det sagsøgende selskab havde en berettiget forventning om, at reduktionen af sagsøgerens aktieandel til 1 % ikke ville medføre noget krav fra Kommissionen om tilbagesøgning af støtten.

⁽¹⁾ EFT L 380 af 31.12.1990, s. 1.

Sag anlagt den 19. december 2001 af Mercedes Alvarez Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-323/01)

(2002/C 84/113)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Mercedes Alvarez Moreno, Berlin, ved advokats Georges Vandersanden og Laura Levi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning, som meddelt sagsøgeren ved skrivelser af 13. februar 2001 og 23. februar 2001, om at fastsætte en aldersgrænse på 65 år for free-lancetolke og anvende den på sagsøgeren annulleres.
- Kommissionens beslutning om at afvise sagsøgerens klage af 7. september 2001, modtaget den 10. september 2001, annulleres i det omfang, det er nødvendigt.
- Det fastslås, at sagsøgeren kan fortsætte med at arbejde som free-lancetolk ved fællesskabsinstitutionerne efter det fyldte 65. år.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse, der foreløbigt ansættes til 1 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført de samme søgsmålsgrunde som i sag T-153/01, Mercedes Alvaro Moreno mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EFT C 275 af 29.9.2001, s. 11).

**Sag anlagt den 21. december 2001 af Giorgio Lebedef
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-326/01)

(2002/C 84/114)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Giorgio Lebedef, Senningerberg (Storhertugdømmet Luxembourg), ved avocat Gilles Bounéou, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgerens bedømmelsesrapport for perioden 1995-1997 annulleres i det omfang, der i denne ikke er taget højde for udtalelser fra ad hoc-gruppen, den paritetiske appel ad hoc-gruppe og det paritetiske bedømmelsesudvalg, og ikke vurderet hans fagforeningsopgaver og hans status som valgt som en del af de opgaver, han skal varetage inden for sin institution.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kommissionen, har anfægtet afvisningen af hans klage, der havde til formål at få annulleret hans bedømmelsesrapport for perioden 1995-1997.

Til støtte for søgsmålet har han gjort gældende, at visse vurderinger ikke er begrundet, og at hans arbejdsvilkår og karriereforløb har lidt skade som følge af, at han er blevet valgt ind i et lokalt personaleudvalg og som følge af hans fagforeningsarbejde. Han har påberåbt sig moralsk chikane med henblik på at modvirke fagforeningsfriheden, tilsidesættelse af almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 og tilsidesættelse af princippet om god forvaltnings-skik.

**Sag anlagt den 21. december 2001 af Archer Daniels
Midland Company mod Kommissionen for De Europæi-
ske Fællesskaber**

(Sag T-329/01)

(2002/C 84/115)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Archer Daniels Midland Company ved professor Carl Otto Lenz, Lynda Martin Alegi, Edward William Batchelor og Marta Garcia, advokatfirmaet Baker & McKenzie, London (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i Kommissionens beslutning af 2. oktober 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81 og artikel 53 i EØS-aftalen (sag COMP/36.756 — natriumgluconat) annulleres, for så vidt den vedrører Archer Daniels Midland, og i det mindste i det omfang den fastslår, at Archer Daniels Midland har medvirket til en overtrædelse efter den 4. oktober 1994.
- Artikel 3 i Kommissionens beslutning af 2. oktober 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81 artikel 53 i EØS-aftalen (sag COMP/36.756 — natriumgluconat) annulleres, for så vidt den vedrører Archer Daniels Midland.
- Subsidiært ændres artikel 3 i den pågældende beslutning for Archer Daniels Midland's vedkommende således, at den bøde, der herved er pålagt Archer Daniels Midland, annulleres eller nedsættes væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-322/01, Roquette Frères mod Kommissionen.

Sag anlagt den 27. december 2001 af EuroCommerce A.I.S.B.L. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-336/01)

(2002/C 84/116)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. december 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af EuroCommerce A.I.S.B.L. ved Pierre V.F. Bos og Morten Nissen, advokatfirmaet Dorsey & Whitney LLP, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 9. august 2001 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/29.373 — Visa International) annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, EuroCommerce har pådraget sig i forbindelse med sagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en international sammenslutning, der har som målsætning at forske i og at løse samhandelsproblemer. Sagsøgeren har indgivet flere klager til Kommissionen over betalingskortorganisationernes anvendelse af de regler, der ikke vedrører gebyrfastsættelse, og af reglerne om multilaterale formidlingsgebyrer. Pengeinstitutter, der indgår tilslutningsaftaler (den forretningsdrivendes pengeinstitut), betaler et multilateralt formidlingsgebyr til det kortudstedende pengeinstitut (kundens pengeinstitut). Sagsøgeren har givet udtryk for, at dette gebyr har direkte indvirkning på størrelsen af det gebyr, som en forretningsdrivende, hvis kunder anvender betalingskort som betalingsmiddel, skal betale til det pengeinstitut, der indgår tilslutningsaftalen. De regler, der ikke vedrører gebyrfastsættelse, regulerer udstedelsen af betalingskort og tilslutningsaftaler for betalingskort.

Kommissionen har i den anfægtede beslutning fastslået, at der for så vidt angår de regler, der ikke vedrører gebyrfastsættelse, ikke er behov for at træffe foranstaltninger efter EF-traktatens artikel 81. Denne beslutning er efter sagsøgerens opfattelse i strid med såvel EF-traktaten som EØS-aftalen.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat sagsøgerens ret til at blive hørt. I de bemærkninger, som sagsøgeren har fremsat til den anden skrivelse i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 2842/98, anførtes det, at sammenslutningen trækker sin klage tilbage på bestemte betingelser. Dette skete i tiltro til, at Kommissionen ville forbyde multilaterale formidlingsgebyrer. Disse gebyrer er ifølge sagsøgeren nært forbundet med de regler, som ikke vedrører gebyrfastsættelse. Kommissionen ændrede senere opfattelse på dette punkt. Sagsøgeren har imidlertid herefter angiveligt ikke haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

Sagsøgeren har endvidere hævdet, at EF-traktatens artikel 81 og princippet om god forvaltningsskik er blevet tilsidesat, idet Kommissionen har undladt at sammenholde de regler, som ikke vedrører gebyrfastsættelse, med reglerne om multilaterale formidlingsgebyrer. Sagsøgeren er af den opfattelse, at de to regelsæt skulle have været vurderet i sammenhæng for at kunne afgøre, om de har en negativ indvirkning på konkurrencen. Kommissionen har i den anfægtede beslutning godkendt de regler, som ikke vedrører gebyrfastsættelse, og den har givet udtryk for, at den har til hensigt at godkende de multilaterale formidlingsgebyrer. Sagsøgeren har imidlertid anført, at de to aspekter er nært forbundne, og at Kommissionen skulle have undersøgt deres samlede indvirkning på konkurrencen.

Sagsøgeren har tillige anført, at Kommissionen lagde en urigtig retsopfattelse og en urigtig bedømmelse af faktum til grund, da den godkendte »forbuddet mod forskelsbehandling«, som afskærer de forretningsdrivende fra at lade kunden betale omkostningerne ved brugen af kreditkortet. Dette forbud er efter sagsøgerens opfattelse konkurrencebegrænsende, da det fratager de forretningsdrivende det pressionsmiddel, der består i, at de ved forhandlinger om lavere gebyrer kan true med at foretage en sådan forskelsbehandling. Sagsøgeren har anført, at Kommissionens undersøgelse af markedet på dette punkt er utilstrækkelig.

Sagsøgeren har endvidere hævdet, at Kommissionen med den anfægtede beslutning fejlagtigt har godkendt flere andre regler. Kommissionen har således godkendt »regler for grænseoverskridende kortudstedelse«, der foreskriver, at et pengeinstitut, der ønsker at udstede kort i en anden stat, skal overholde de regler, der gælder i den pågældende stat. Herved sker der efter sagsøgerens opfattelse en de facto opdeling af markedet, og de kortudstedende pengeinstitutter forhindres derved i at opnå en konkurrencemæssig fordel i ét land ved at være underlagt mindre restriktive regler i et andet land. Kommissionen har endvidere fejlagtigt godkendt »regler for grænseoverskridende hvervning af betalingsmodtagere«, som ifølge sagsøgeren forhindrer, at en forretningsdrivende ved indgåelse af tilslutningsaftaler anvender et pengeinstitut fra et andet land, hvor de multilaterale formidlingsgebyrer er lavere.

Endelig anfører sagsøgeren, at Kommissionens godkendelse af »reglen om ingen hvervning af betalingsmodtagere uden kortudstedelse« ikke er ledsaget af en tilstrækkelig begrundelse. Et pengeinstitut, der ønsker at hverve forretningsdrivende, skal ifølge denne regel have udstedt et vist antal kort til kunder, før det må begynde hvervningen. En sådan regel er ifølge sagsøgeren udtryk for, at de nuværende kortudstedere har indgået en markedsdelingsaftale.

Sag anlagt den 3. januar 2002 af Robert Polinsky mod De Europæiske Fællesskabers Domstol.

(Sag T-1/02)

(2002/C 84/117)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. januar 2002 anlagt sag mod De Europæiske Fællesskabers Domstol af Robert Polinsky, Thionville (Frankrig), ved avocat Juan-Ramón Iturriagoitia.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Domstolens afgørelse af 25. september 2001 annulleres.

- Domstolen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 350 000 EUR, fastsat med ethvert forbehold, i godtgørelse for den skade han har lidt og vil komme til at lide i fremtiden, med tillæg af morarenter 10 % p.a. fra den 7. oktober 1999 indtil betaling sker.

- Domstolen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren lider af en erhvervssygdom som følge af sit arbejde i Domstolens bygning, hvor der fandtes asbest.

Ifølge sagsøgeren har Domstolen forvekslet to typer skade, nemlig skade i henhold til artikel 288 EF og skade i henhold til vedtægtens artikel 73. Sagsøgeren kræver ikke, at det konstateres, at hans helbredstilstand er blevet forværret, jf. vedtægtens artikel 73, men godtgørelse for tort i henhold til artikel 288 EF som følge af sin sygdom, dvs. ikke-medicinsk og ikke-økonomisk skade.

Sagsøgeren har gjort gældende, at alle betingelserne for tildeling af en sådan godtgørelse er opfyldt i hans sag. For det første har han lidt en reel skade, idet hans familieliv og sociale liv er blevet forstyrret som følge af hans sygdom. For det andet er der ifølge sagsøgeren årsagsforbindelse mellem den lidt skade og den handling, som institutionen foreholdes, idet Domstolen ikke har truffet passende beskyttelsesforanstaltninger. For det tredje er skaden usædvanlig og særlig.

Sag anlagt den 10. januar 2002 af Schlüsselverlag J.S. Moser Gesellschaft m.b.H. og seks andre mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-3/02)

(2002/C 84/118)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. januar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Schlüsselverlag J.S. Moser Gesellschaft m.b.H., Innsbruck (Østrig), J. Wimmer GmbH, Linz (Østrig), Styria Medien AG, Graz (Østrig), Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft m.b.H., Bregenz (Østrig), Eugen Russ Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei Gesellschaft mbH, Schwarzach (Østrig), »Die Presse« Verlags-Gesellschaft m.b.H., Wien (Østrig) og »Salzburger Nachrichten« Verlags-Gesellschaft m.b.H. & Co. KG, Salzburg (Østrig) ved Rechtsanwalt M. Krüger.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten derved, at den ikke har truffet en afgørelse for så vidt angår den klage, som sagsøgerne har indgivet vedrørende gennemførelsen af en sammenslutning af fællesskabsdimension, der i henhold til national ret er anmeldt til og godkendt af OLG Wien i sin egenskab af kartelret, subsidiært at den har undladt at opfordre de parter, der indgår i sammenslutningen, til at anmelde denne til Kommissionen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ved skrivelse af 25.5.2001 indgav sagsøgerne, der er indehavere af østrigske dagblade, en klage til Kommissionen over en mediesammenslutning, der var givet tilladelse til i Østrig, og som omfattede virksomhederne Bertelsmann, Gruner+Jahr, Raffeisen, KURIER-Magazine og NEWS, og som efter sagsøgerens opfattelse er af fællesskabsdimension. Klagen var forbundet med en begæring om, at de virksomheder, der indgik i sammenslutningen, skulle opfordres til at anmelde sammenslutningen i henhold til Rådets forordning nr. 4064/89.

GD for Konkurrence gav i flere skrivelser udtryk for den opfattelse, at den omhandlede forordning ikke fandt anvendelse på den foreliggende sammenslutning, eftersom der havde fundet en delvis afhændelse sted, der ikke omfattede mindst to virksomheder, hvis samlede omsætning hver især overstiger 250 mio EUR. GD for Konkurrence anførte dog, at denne opfattelse ikke var bindende for sagsøgerne.

Da Kommissionen ikke inden to måneder efter sagsøgernes opfordring til at træffe en formel afgørelse for så vidt angår klagen har reageret, anlægger sagsøgerne hermed passivitets-søgsmål i medfør af artikel 232 EF. Sagsøgerne gør i den forbindelse gældende, at sagsøgerne i mangel af en afgørelse fra sagsøgte ikke har adgang til at anlægge et annulationssøgsmål for Retten i Første Instans, og at sagsøgerne som følge af sagsøgtes manglende stillingtagen er umiddelbart og individuelt berørt.

Sagsøgerne gør endvidere gældende, at den afgørelse, der er truffet i medfør af national ret, er ugyldig i henhold til artikel 81 EF sammenholdt med forordning nr. 4064/89, idet Den Østrigske Republik i strid med denne forordnings artikel 21, stk. 2, har anvendt dens nationale konkurrenceret på en sammenslutning af fællesskabsdimension. De anfører endvidere, at sammenslutningen omfatter to virksomheder, hvis årsomsætning overstiger 250 mio EUR, og hvoraf en af dem ikke har over to tredjedele af sin årsomsætning i én og samme medlemsstat. Der er således ikke tale om en delvis

virksomhedsafhændelse men derimod om en virksomheds-sammenslutning.

Sag anlagt den 18. januar 2002 af Michael Gerhard Franz Platte mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-6/02)

(2002/C 84/119)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. januar 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michael Gerhard Franz Platte, Tielt-Winge (Belgien), ved avocat Xavier De Klesel.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den påklagede afgørelse af 6. september 2001 annulleres, idet der anordnes det, som ansættelsemyndigheden burde have foretaget, nemlig sagsøgerens udnævnelse i lønklasse C4.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren blev ved sin tiltrædelse af tjenesten indplaceret i lønklasse C5. Det er denne afgørelse, sagsøgeren anfægter med sit søgsmål. Ifølge sagsøgeren burde han, under hensyn til hans tidligere faglige erfaring og til det forhold, at tjenestens behov krævede ansættelse af en særligt kvalificeret person, have været indplaceret i lønklasse C4.

Slettelse af sag T-315/00⁽¹⁾

(2002/C 84/120)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse af 29. november 2001 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-315/00, Associazione delle Cantine sociali venete og Cantina dei colli berici mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.